

CUPRINS

Nr. crt.	Articolul	Pagina
1	Elemente de definire a conceptului de management al calității în învățământul preuniversitar Prof. înv. primar David Mariana- Rodica Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	5
2	Educația permanentă în contextul lumii contemporane Prof. înv. primar David Mariana- Rodica Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	10
3	Rolul școlii în starea de bine a elevului Prof. înv. primar Jurj Cristina Eva Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	17
4	Legătura dintre școală și familie Prof. înv. primar Jurj Cristina Eva Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	19
5	Dezvoltarea vitezei prin mijloace specifice jocului de baschet în ciclul primar Prof. Cordea Monica Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	21
6	Aspecte metodice și metodologice cu privire la dezvoltarea vitezei la elevii din ciclul primar Prof. Cordea Monica Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	25
7	Strategii didactice actuale folosite la fizică Prof. dr. Duduială Gianina Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	30
8	Importanța educației în societate Prof. înv. primar Popa Carmen Cristina Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	37
9	Comunicarea în mediul on-line, o provocare a zilelor noastre Prof. dr. Szakacs Roxana Gabriela Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	42
10	Șirul lui Fibonacci Prof. Șorop Livia Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	46
11	Thales din Milet Prof. Șorop Livia Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	48
12	Plan educațional individualizat Prof. înv. primar Vulc Elena Mihaela Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	50
13	Caracterizarea psiho- educațională Prof. înv. primar Vulc Elena Mihaela Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	54
14	Învățarea prin joc Prof. dr. Gaiță-Lukacs Ioana Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	56
15	Jocul didactic Prof. dr. Gaiță-Lukacs Ioana Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	58
16	Avantajele utilizării softurilor educaționale în predarea matematică Prof. Lăutaru Alexandru Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	60
17	Modernism în școala tradițională Prof. Raica Luciana Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	63

18	Obiceiuri de iarnă din zona Hunedoarei Prof. înv. primar Avram Mariana Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	65
19	Modernitate în predarea operei lui Ion Creangă Prof. înv. primar Avram Mariana Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	68
20	Proiect de lecție- cadrul ERR Prof. înv. primar Silveșan Nicoleta Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	71
21	Integrarea copiilor cu cerințe educative speciale în școlile de masă Prof. înv. primar Silveșan Nicoleta Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	74
22	Noutăți în dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române (DOOM 3) Prof. Solomon Melinda Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	79
23	Necesitatea și posibilitatea exersării inteligențelor multiple în desfășurarea activităților de limba și literatură română Prof. Solomon Melinda Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	84
24	Proiectul internațional E-Twinning "My Culture Bag" Prof. înv. primar Maftai Risipitu Adina Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	87
25	Metode și tehnici de evaluare în învățământul online, o nouă provocare pentru dascăli Prof. înv. primar Bulz Lăcrămioara- Iuliana Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	89
26	Metode și tehnici de cunoaștere a grupurilor Prof. Humel Elena Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD	93

Elemente de definiere a conceptului de management al calității în învățământul preuniversitar

**Prof. înv. primar David Mariana-Rodica
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Internaționalizarea și globalizarea educației reprezintă una dintre tendințele majore ale evoluției sistemelor avansate de instrucție în lume. Accentuarea puternică a dimensiunii internaționale a școlii românești este nu numai o restituție necesară ci și o probă a dinamismului și pragmatismului redobândit. Racordarea la realitățile prezentului presupune, din perspectiva internațională, compatibilizarea curriculară precum și armonizarea procedurilor de instrucție cu cele din țările având o substanțială tradiție în domeniu. Adoptarea unor noi planuri de învățământ respectă atât specificitatea sistemului național, cât și interfețele necesare cu o educație din ce în ce mai „europeană”. Aceasta implică și un proces de recunoaștere reciprocă a diplomelor și calificărilor, proces ce are drept finalitate crearea unei piețe unic formalizate a pregătirii resurselor umane.

Dimensiunea internațională cu cel mai ridicat impact mediatic a fost și este creșterea accentuată a mișcărilor de elevi, studenți, cadre didactice și de cercetare, către și dinspre exterior, mișcare generată de cele mai diverse resorturi. Posibilitatea de a veni în contact cu alte culturi și civilizații se dovedește una dintre pârgurile cele mai importante și relevante în formarea și afirmarea tinerei generații.

După perioada de deconstrucție a învățământului de tip centralizat, rigid și politizat, învățământul profesional și tehnic românesc a beneficiat de o asistență importantă din partea organismelor europene. Această asistență s-a materializat printr-o serie de programe Phare care au contribuit la restructurarea fundamentală a învățământului profesional și tehnic.

Managementul pedagogic este știința și arta trecerii de la empirismul conducerii, dirijării la raționalitatea și creativitatea ei. Aceasta poate fi dezvoltată, teoretic și practic, pe dimensiunile: conceptuală, procesuală, situațional-operațională, funcțională, metodologică,

psihosociologică, formativ-educativă propriu-zisă, creativă. Există de multe ori o confuzie între termenii de administrație și management, cu consecințe importante în practică. Astfel, administrarea se caracterizează prin: formularea în termeni generali a obiectivelor, obținerea succesului prin prevenirea erorilor, plasarea resurselor în plan secundar, adoptarea de decizii puține și pentru multe persoane, ierarhii și domenii de responsabilitate ample, precizarea rolului de arbitru al administratorului, accentuarea rolului procedurilor, conformismului, pasivității, prudenței, raportărilor periodice.

Pe când managementul se remarcă prin: formularea de obiective strategice și operaționale, căutarea condițiilor de obținere a performanței măsurabile, abordarea prioritară a resurselor, adoptarea deciziilor de diferite tipuri și grade de complexitate, practicarea delegării de autoritate, considerarea managerului ca protagonist al organizației, prin atitudini activizante, creative, punerea accentului pe rezultate și pe analiza lor complexă.

O condiție care caracterizează știința consolidată a managementului este dată de existența unei legități, a unor principii specifice. Deși a dominat atâta timp conducerea practică, în care s-au conturat norme și reguli, s-a putut totuși formula, prin generalizare, un sistem de principii coordonatoare, grupate în jurul problemei atingerii performanței în realizarea obiectivelor organizației. Se poate contura un tablou al celor mai frecvent citate principii ce trebuie respectate în managementul științific, rațional și creativ: ale eficienței; al eficacității (calității, performanței); al rolului central al obiectivelor; al participării specifice și responsabile a tuturor factorilor organizației; al asigurării dinamismului conducerii, al promovării unor norme de conduită participativă (răspundere, inițiativă, motivație, autoritate, disciplină, cooperare ș.a.); al antrenării echilibrate a elementelor într-o organizare rațională (scopuri, acțiuni, resurse, mijloace, metode, factori, relații, rezultate); al adaptării sistemului de management la caracteristicile concrete ale organizației; al motivării tuturor celor implicați.

Întreg secolul XX a cunoscut numeroase căutări, orientări, concepții, cu ecouri și în conducerea învățământului. Dar mai ales unele probleme au făcut obiectul transferului:

- calitatea resursei umane în centrul atenției;
- conceperea conducerii ca fiind organizarea mai eficientă a activităților;
- realizarea raționalizării lor prin utilizarea funcțiilor de prevedere, organizare, decizie, coordonare, control;

- valorificarea experienței curente și a creativității celor implicați;
- evidențierea relațiilor interpersonale și de comunicare;
- participarea la actul decizional;
- afirmarea nevoii de formare și perfecționare a culturii manageriale;
- orientarea spre criteriile de evaluare centrată pe succes și calitate;
- promovarea proiectării și valorificării cercetării și inovării pedagogice.

Ideea promovării managementului de succes în procesul educației și instruirii exprimă o orientare esențială pentru specificul domeniului, fără a-l limita însă numai la nivelul conducerii școlii, ca organizație. Managementul de succes în educație depinde însă și de relevarea și respectarea altor cerințe de bază: prioritatea calității, claritatea obiectivelor, motivarea și participarea factorilor implicați, utilizarea rațională a resurselor și a elementelor educației, adaptarea continuă a proceselor la rezultate. Deși calitatea este un concept relativ, este recunoscut faptul că prin adoptarea unitară a unor indicatori de performanță, a procedurilor de asigurare a calității, a standardelor naționale și internaționale, a unor proceduri de evaluare externă, audit și inspecție se poate realiza un cadru obiectiv de evaluare a eficienței serviciilor de educație. Existența unor indicatori comuni în sistemul european privind contextul, intrările, procesele, rezultatele și efectele facilitează schimbul de bună practică între statele membre.

Utilizarea indicatorilor și standardelor de referință este esențială pentru realizarea cu succes a obiectivelor strategiei Lisabona în vederea creșterii gradului de ocupare a forței de muncă și a competitivității. Indicatorii și standardele de referință trebuie întotdeauna priviți în contextul celorlalte instrumente de evaluare.

Necesitatea unei abordări coerente, sistemice a calității în educație și formare profesională care să conducă la optimizarea cheltuirii banului public, la ameliorarea accesului la educație al tinerilor din toate grupurile sociale, la menținerea unor standarde înalte pentru învățământ, precum și la deschiderea internațională a acestuia, este unanim recunoscută în Europa.

În demersurile sale de integrare europeană, România a făcut eforturi pentru definirea și implementarea asigurării calității în educație. Ținând cont de caracterul deschis și formativ al evaluării și de spiritul de angajare personală pe care managementul calității îl poate determina în comunitățile școlare și academice, demersul pentru introducerea sistemelor de management și asigurare a calității poate induce societății mai multă încredere în educație și formare

profesională, o poate face să prețuiască mai mult educația ca serviciu public ale cărui obiective sunt dezvoltarea personalității tinerilor, obținerea unor șanse profesionale mai bune, mobilitate socială și ocupațională, realizare personal. Un astfel de demers prezintă educația ca un proces ce se desfășoară de-a lungul întregii vieți, atât în cadru formal, cât și informal și nonformal, în cursul unei multitudini de experiențe de învățare, ce contribuie la creșterea coeziunii sociale, la combaterea excluderii, a șomajului, a dificultăților demografice și de dezvoltare.

Acest sistem, cu structuri bine definite la nivel național și local, este imperios necesar avându-se în vedere și următoarele nevoi identificate în sistem:

□ Promovarea egalității de șanse și de acces la educație, pentru toți cetățenii țării, fără discriminare, prin crearea sistemelor de standarde de autorizare, acreditare și evaluare instituțională.

□ Asigurarea unității și coerenței dezvoltării sistemului de învățământ prin sistemele de standarde de referință.

□ Crearea unor mecanisme adecvate pentru o evaluare externă sinceră și realistă a sistemului de învățământ, avându-se în vedere redefinirea rolului inspectoratului școlar în contextul descentralizării

□ Nu în ultimul rând, compatibilizarea cu Uniunea Europeană care, prin “Agenda Lisabona”, consideră calitatea și competitivitatea sistemelor de învățământ drept priorități majore. Dintotdeauna, conceptul de calitate a fost asociat cu un anumit nivel sau grad de excelență, valoare sau merit, deci cu valorile explicite și implicite ale culturii unei comunități sau unei națiuni.

Ca urmare, un concept propriu al calității va trebui să se fundamenteze pe:

□ Cultura, tradițiile și valorile naționale. Orice reformă și schimbare în educație trebuie să pornească și să se bazeze pe ceea ce are bun, valoros și util sistemul actual de educație.

□ Cultura și valorile pe care dorim să le promovăm prin politicile și strategiile dezvoltării sociale și economice durabile din perspectiva integrării europene.

Construirea sistemului de asigurare a calității educației pornește de la o serie de principii directe care vor fundamenta criteriile, standardele, indicatorii și procedurile specifice. Aceste principii sunt:

□ Educația de calitate este centrată pe clienții și beneficiarii serviciilor educaționale. Toate organizațiile depind de clienții lor și, ca atare, trebuie să le înțeleagă nevoile curente și de viitor, trebuie să le îndeplinească cererile și să le depășească așteptările.

□ Educația de calitate este oferită de instituții responsabile.

Responsabilitatea socială devine fundamentul managementului calității la nivelul organizației școlare. Toate instituțiile de educație, indiferent de statutul lor juridic, vor fi răspunzătoare, în mod public, pentru calitatea serviciilor educaționale oferite, iar statul, prin instituțiile abilitate de lege, este garantul calității educației oferite prin sistemul național de învățământ. Educația de calitate este orientată pe rezultate. Rezultatele, înțelese în termeni de “valoare adăugată” și de “valoare creată” sunt cele care definesc, cel mai bine, calitatea și excelența.

BIBLIOGRAFIE

- Bocoș, M. (2005). Teoria și practica cercetării pedagogice. Ediția a III-a. Cluj Napoca: Editura Casa Cărții de Știință
- Bonciu, C. (2000). Instrumente manageriale psihosociologice. București: Editura AL BECK
- Cerghit, I. (2002). Sisteme de instruire alternative și complementare. București : Editura Aramis
- Ciurea, S., Drăgănescu, N. (1995). Managementul calității totale. București : Editura Economică
- Cristea, S. (1996). Managementul organizației școlare. București: Editura Didactică și Pedagogică
- Cristea, S. (1998). Dicționar de termeni pedagogici. București: Editura Didactică și Pedagogică
- Cristea, S. (2000). Dicționar de pedagogie. București: Grupul Editorial Litera
- Cristea, S. (2006). Curriculum pedagogic. București: Editura Didactică și Pedagogică
- Dragomir, M. (2001). Mic dicționar de management educațional. Cluj – Napoca: Editura Hiperbora

Educația permanentă în contextul lumii contemporane

**Prof. înv. primar David Mariana-Rodica
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

„ A instrui pe tineri cum se cuvine nu constă în a le vârî în cap mulțime de cuvinte, fraze, expresiuni și opinii din diferiți autori, ci a le deschide calea cum să priceapă lucrurile.”

John Amos Comenius

În contextual lumii contemporane, o educație de calitate este axată nu numai pe adaptarea la imperativele actuale, ci este anticipativă. Sistemele educative viabile vor fi cele care vor pregăti omul pentru viitor și în viitor. Ca urmare, formarea capacității omului de a-și forma capacități devine o finalitate și o prioritate a sistemelor educative contemporane. Educația prospectivă se va baza pe amplificarea caracterului formative pozitiv privit în accepție contemporană, în sensul dezvoltării cu prioritate a inițiativei, invenției, inovației și a calităților personalității creatoare, pe fondul dezvoltării integrale și armonioase a acesteia.

Ca răspunsuri la sfidările lumii contemporane, “noile educații” sunt concretizate în diferențieri și specificări ale conținuturilor, integrate la nivelul dimensiunilor consacrate ale educației. Ca rezultante ale prospectivei educaționale, “noile educații” se cristalizează prioritar în *elaborarea de proiecte, construcții și metode* pornind de la abordarea pluridisciplinară a direcțiilor și tendințelor prezente, dar și de viitor.

Caracterul pluridisciplinar al conținuturilor “noilor educații” este completat de amplificarea și diferențierea corespunzătoare a modurilor de realizare în context școlar și extrașcolar, didactic și extradidactic.

Modelarea personalității umane în perspective finalităților, definite la nivel macro și microstructural, a fost exprimată în câteva expresii pedagogice care au deplasat accentual de pe conținut pe structură, reflectând caracterul unitary al sistemului activităților formative. Formulările “discipline educative”, “dimensiunile educației”, “laturile educației” și

“componentele educației” sugerează efortul teoretic întreprins pentru asumarea unei opțiuni metodologice care vizează structura de funcționare a activităților de formare-dezvoltare a personalității.

Ca subsistem al societății, educația trebuie să răspundă provocărilor tot mai complexe și presante ale lumii prezente și viitoare intrând în conexiuni structurale și funcționale cu sistemul și componentele acesteia, de ordin economic, politic, cultural, religios ceea ce relevă funcțiile ei transformatoare asupra conștiinței și conduitei umane.

Educația apare astfel ca un ansamblu de acțiuni de modelare a ființei umane desfășurate în raport cu o multitudine de factori ai vieții sociale și de exigențele impuse de progresul social general. Pe de altă parte, ca activitate specific umană cu caracter deschis, educația nu trebuie înțeleasă ca fiind determinată de imperativele sociale. Activitatea educativă manifestă o relativă autonomie în raport cu evoluția socială ceea ce nu exclude multitudinea și specificitatea conexiunilor și determinărilor. Este ceea ce explică apariția și expansiunea « noilor educații », dar și necesitatea de a le integra ca un subsistem aparte în cadrul dimensiunilor sau al conținuturilor generale ale educației, confirmând și valorificând caracterul dinamic și deschis al acestora în condițiile societății moderne și postmoderne, bazată pe cunoaștere, pe informatizare. Sfera dimensiunilor formării personalității se lărgeste, incluzând valori prioritare ale societății contemporane : pace și cooperare, toleranță, participare și democrație, comunicare și mass-media, schimbare și dezvoltare. Îmbogățirea conținutului valoric al educației, un conținut dinamic și complex, impune schimbarea sensului formării prin trecerea de la modelul pluridisciplinar la modelul interdisciplinar. Câteva dintre noile componente ale educației, relevante pentru evoluțiile din sistemul de învățământ românesc actual sunt : *educația ecologică, educația pentru drepturile omului, educația pentru democrație și educația pentru pace, educația nutrițională, educația pentru schimbare și dezvoltare, educația pentru timpul liber.*

Principalele modalități de integrare a « noilor educații » în școală sunt :

- Introducerea unor module specifice în cadrul disciplinelor tradiționale.

Chiar dacă se integrează în cadrul unei discipline, aceste module au caracter interdisciplinar. Această modalitate prezintă avantajul că răspunde nevoilor educaționale conturate fără a pretinde o transformare radicală a conținuturilor învățământului și fără a duce la supraîncărcarea programului școlar al elevilor.

- Introducerea sau infuzarea unor dimensiuni ale PCL în cadrul disciplinelor tradiționale.

Acest tip de demers prezintă avantajul că nu necesită o transformare radicală a programului școlar al elevilor și, în plus, permite valorificarea tuturor situațiilor educaționale pentru perceperea și analiza implicațiilor unei probleme, a relațiilor dintre probleme.

- Introducerea unor discipline distincte.

Avantajul acestei modalități este acela că permite o abordare completă și unitară a unei probleme.

Potrivit principiului organizatoric și filozofic al educației permanente sau continue, educația începe odată sau cu nașterea ființei umane și devine o dimensiune a existenței sale pe parcursul întregii vieți. Afirmarea acestui principiu dă expresie evoluțiilor care s-au produs în ultimele decenii în toate domeniile vieții. :

- revoluția științifică în viața economică, socială, politică și culturală, ce au dus la schimbarea statutului economico-social al multor oameni, prin trecerea forței de muncă în sectorul secundar și terțiar și apoi în cel cuaternar.
- Schimbări în structura demografică
- Mai mult timp liber, care poate pune noi probleme pe plan social, deoarece aceasta este o realitate ambiguă ; el poate fi o sursă de progres și bunăstare pentru individ și societate.

Provocarea pe care o implică « noile educații » repune în discuție problema calității actului educativ, a situării ei în centrul preocupărilor de politică educațională și școlară. Astfel, în domeniul educativ calitatea celor formați constituie valoarea fundamentală și criteriul suprem de evaluare a eficienței unui sistem de învățământ adaptat- adaptabil la cerințele societății moderne.

Este un fapt confirmat de evoluția statelor lumii că decalajele din domeniul educației au un rol considerabil în menținerea și creșterea decalajelor dintre dezvoltarea globală a țărilor, dintre nivelurile de cultură și civilizație ale acestora. O țară care a ales a investi în educație a optat ferm pentru progres, cultură și civilizație, pentru afirmarea identității naționale în constelația europeană- mondială a statelor.

În acest context, calea spre progres trece, în domeniul științelor educației, de la prospectiva educațională la educația prospectivă, necesară pentru sesizarea și valorificarea deplină a problematicii aflată în legătură directă și indirectă cu « noile educații ».

Prospectiva educațională reprezintă acțiunea de cercetare științifică interdisciplinară, sistematică a educației, realizată din perspectiva viitorului care este imaginat și anticipat, prin elaborare de construcții și modele. Rezultatele sale au urmări la nivelul gândirii pedagogice, situată la linia de continuitate dintre investigația fundamentală orientată –aplicată, operațională,

prin afirmarea unei noi tendințe de abordare a fenomenelor formative în cadrul științelor pedagogice moderne și postmoderne.

Educația prospectivă reprezintă o componentă a sistemului științelor educației cu caracter interdisciplinar, care promovează concepția viitorologică în domeniul educațional. Prospectarea educațională și rezultatele acesteia implică promovarea unor noi modele de rezolvare a antinomiei manifestate în gândirea pedagogică modernă.

În contextul actual, soluțiile practice trebuie orientate spre necesitate formării omului pentru o adaptare superioară la problematica lumii contemporane, caracterizată prin emergență, globalizare, universalitate și hipercomplexitate. Ceea ce presupune sesizarea, recunoașterea, analiza, explicarea și înțelegerea unor fenomene sociale extrem de complexe și de contradictorii și interpretarea lor pedagogică din perspectiva mutațiilor necesare în procesul de formare-dezvoltare continuă a personalității omului modern, confruntat cu numeroasele probleme

« Noile educații » constituie răspunsuri pedagogice la problemele cu care se confruntă lumea contemporană, acestea fiind într-un proces continuu de restructurare, diversificare, îmbogățire sau dispariție, amplificare sau atenuare, în condiții determinate economi, informațional, politic, demografic, cultural.

Ca răspunsuri la sfidările lumii contemporane, « noile educații » sunt concretizate în diferențieri sau specificări ale conținuturilor, integrate la nivelul dimensiunilor consacrate ale educației. Ca rezultante ale perspectivei educaționale și ale pedagogiei, « noile educații » se cristalizează prioritar în elaborarea de *proiecte, construcții și modele* pornind de la abordarea pluridisciplinară a direcțiilor și tendințelor prezente, dar și viitoare.

Ideea educației permanente s-a impus sub influența multiplicării profesiunilor și a evoluțiilor rapide în plan social. Educația permanentă nu se reduce însă la satisfacerea trebuințelor profesionale și nu se confundă cu educația adulților. Educația permanentă este concepută ca un continuum educațional care transformă punctele terminale ale diferitelor cicluri în deschideri către învățarea continuă către autoeducație. Educația permanentă presupune integrarea tuturor nivelelor educației și articularea tuturor tipurilor de educație.

O analiză pertinentă a exigențelor ce rezultă din problematica lumii contemporane i-a permis lui R.H.Dave să identifice 20 de caracteristici conceptuale ale *educației permanente* :

Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt : viață, permanent, educație.

Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent.

Educația permanentă nu se limitează la educația adulților, ea cuprinde și unifică toate etapele educației : preprimară, primară, secundară.

Educația permanentă include în același timp modalitățile formale și nonformale ale educației și înglobează atât învățarea planificată, cât și învățarea accidentală.

Familia joacă primul rol, cel mai subtil și crucial în inițierea procesului de educație permanentă; acest proces continuă pe tot parcursul vieții prin învățarea în familie.

Comunitatea joacă un rol important în sistemul educației permanente, din momentul în care copilul începe să intre în contact cu aceasta și continuă să-și exercite funcția sa educativă în domeniul profesional și general.

Instituțiile pedagogice nu pot să mai existe izolat de celelalte instituții educative ale societății ;

Educația permanentă vizează continuitatea și articularea după dimensiunile sale verticale și cele longitudinale ;

Educația permanentă urmărește în fiecare etapă a vieții integrarea în dimensiunile orizontale și de profunzime ;

Educația permanentă dă expresie caracterului universal și democratic al educației ;

Educația permanentă se caracterizează prin suplețe de conținut, de instrumente, de tehnici și de timp de învățare funcția permanentă presupune o abordare dinamică a educației, integrarea și adaptarea permanentă a auxiliarelor și a mijloacelor pedagogice ;

Educația permanentă permite afirmarea modalităților alternative de realizare a educației;

Educația permanentă are două dimensiuni inerdependente ; funcția de adaptare și inovare ale individului și ale societății sunt realizate prin educația permanentă ; permanentizarea educației exercită o funcție corectiv-ameliorativă asupra sistemului educațional actual ; scopul fundamental al educației permanente este să mențină și să amelioreze calitatea vieții

Sunt trei condiții pentru a realiza educația permanentă : ocazia, motivația, educabilitatea.

Educația permanentă este un principiu organizatoric pentru toată educația ; educația permanentă generează un sistem educațional continuu și integral.

Ideea educației permanente s-a impus sub influența multiplicării profesiunilor și a evoluțiilor rapide în plan social. Educația permanentă nu se reduce la satisfacerea trebuințelor profesionale și nu se confundă cu educația adulților. Educația permanentă este concepută ca un

continuum educațional în deschideri către învățarea diferitelor cicluri către autoeducație. Educația permanentă presupune integrarea tuturor nivelelor educației și articularea tipurilor de educație.

Accentul nu mai cade pe transmiterea unui conținut limitat și izolat în chip abstract, ci pe dobândirea unei metode de învățare. Între consecințele unei reforme a sistemului educațional care are ca fundament filosofic ideea educației permanente, Deldime și Demouline precizează :

- redefinirea obiectivelor educaționale
- dispariția mitului enciclopedismului
- reforma metodelor de învățământ și de evaluare
- redefinirea rolului formatorilor
- funcționarea unui sistem continuu de instruire, caracterizat prin dinamism, flexibilitate, mobilitate, valorificând experiența profesională

Alternativele educaționale sunt expresia unui pluralism ce pune în practică o concepție democratică asupra educației. Deși toate alternativele au apărut ca reacție critică la adresa sistemului tradițional de educație, în opoziție cu acesta, de-a lungul timpului, au existat contaminări, influențe reciproce, astfel încât ideea de sistem educațional tradițional a evoluat foarte mult din perspectiva celui alternativ.

Gaston Berger formula încă din anii ‘60 cele mai generale principii metodologice ale prospectivei educaționale astfel:

- a privi departe, respective a examina alternativele, opțiunile, deciziile, acțiunile, demersurile actuale și viitoare din perspective implicațiilor și consecințelor lor pe termen lung;
- a privi cuprinzător, respective a analiza posibilele interacțiuni dintre fenomenele, procesele și sistemele studiate cu alte fenomene, procese și sisteme;
- a analiza în profunzime, respective a identifica toți factorii care influențează sistemul studiat pe termen lung;
- a asuma riscuri, respective a nu se limita la explicarea viitorilor posibili și realizabili, ci a se implica în realizarea acestora
- a gândi la om, respective a avea tot timpul în vedere faptul că prospective educațională trebuie să se realizeze într-o viziune umanistă

Aceste principii pot fi valorificate pentru a fundamenta elaborarea și operaționalizarea obiectivelor « noilor educații » pe temelia cărora să se inițieze cu mai multă fermitate programe și

proiecte, strategii de identificare a problemelor și soluțiilor care permit valorificarea superioară a tuturor resurselor materiale, financiare și umane, la nivelul macrosistemic și microsistemic, social și educational.

BIBLIOGRAFIE:

1. IONESCU, MIRON, “INSTRUCȚIE ȘI EDUCAȚIE, PARADIGME, STRATEGII, ORIENTĂRI ȘI MODELE, CLUJ-NAPOCA, 2003
2. CUCOȘ, CONSTANTIN, “ȘTIINȚELE EDUCAȚIEI-STRUCTURI, CONȚINUTURI, TEHNICI”, POLIROM, 2009
3. VĂIDEANU, GEORGE, “EDUCAȚIA LA FRONTIERA DINTRE MILENII”, EDITURA POLITICĂ BUCUREȘTI, 1988
4. CRISTEA, SORIN, “CURRICULUM PEDAGOGIC”, EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, 2008
5. VĂIDEANU, G., NECULAU, A., “NOILE EDUCAȚII”, UNIVERSITATEA “AL.I.CUZA”, IAȘI, 1986

Rolul școlii în starea de bine a elevului

Prof. înv. primar Jurj Cristina Eva
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Starea de bine este strâns legată de învățare și motivație. Nimeni nu poate fi bun în ceea ce face dacă nu e într-o stare bună. Contextele în care trăim pot stimula sau, dimpotrivă, deteriora starea de bine. Este un lucru valabil și pentru locul în care un copil își petrece o foarte mare parte din timp: ȘCOALA.

Copiii își petrec o bună parte din timp la școală, prin urmare, aceasta trebuie să fie un loc esențial pentru conturarea stării lor generale de bine, cu toate aspectele sociale, fizice și emoționale. Starea de bine a elevilor le influențează capacitatea de a-și atinge întregul potențial școlar. Calitatea relațiilor pe care le au copiii între ei, pe care le au cu adulții, precum și calitatea mediului de învățare, influențează fundamental progresele lor școlare.

A fost demonstrat faptul că mediul fizic, social și emoțional în care personalul și elevii petrec o mare parte din fiecare zi, poate afecta sănătatea lor fizică, emoțională și mentală și starea de bine, precum și rata abandonului școlar.

Se apreciază că mediul școlar poate îmbunătăți bunăstarea socială, emoțională și capacitatea de învățare când:

- este cald, prietenos și recompensează învățarea;
- promovează în special cooperarea și mai puțin competiția;
- oferă susținere și facilitează comunicarea deschisă;
- încurajează activitățile creative;
- încurajează dezvoltarea de proceduri și regulamente care interzic pedeapsa fizică și promovează
- interacțiunea non-violentă pe terenul de joacă, în clasă și între personalul școlii și elevi prevenind în felul acesta pedeapsa fizică, agresivitatea, hărțuirea și violența;

Astfel, *Institutul Național de sănătate publică si National Institute of Public Health*, au analizat starea de bine a elevilor. Iată mai jos rezultatele analizei.

Profesorii sunt factorul cel mai important în crearea unei atmosfere eficiente și inclusive

Copiii au o capacitate înnăscută de a învăța, dar această capacitate poate fi compromisă și, uneori, distrusă. O școală prietenoasă recunoaște, încurajează și sprijină capacitățile în creștere ale copiilor care învață. Școala trebuie să reprezinte un mediu prietenos și sigur de muncă și joacă. Rolul profesorului include grija pentru bunăstarea psihică a elevilor.

Climatul școlar a fost identificat ca una dintre cele mai importante trăsături ale unei școli. Când atmosfera din școală este neprietenoasă, îngrijirea nu este atentă, lipsește încurajarea și recompensarea, sănătatea mentală, atât a elevilor cât și a profesorilor poate fi afectată în mod advers. Impactul unei atmosfere neprietenoase este în mod particular dăunător dacă persistă o perioadă mai lungă de timp.

Din perspectiva profesorilor, școala asigură în mare măsură un climat adecvat, dar din perspectiva elevilor cerințele pentru asigurarea unei atmosfere prietenoase, recompensatoare și încurajatoare sunt acoperite într-o mai mică măsură. Este necesar ca școlile să-și revizuiască o serie de aspecte și să stabilească mecanisme eficiente de feed-back între profesori și elevi pentru identificarea deficiențelor și stabilirea de măsuri de corectare.

Susținerea cooperării și învățării active

Când elevii cooperează, încadrarea în învingători și învinși este mai puțin evidentă și prin urmare, se evită umilirea consecutivă a celor considerați ratați. Prin această metodă pot beneficia în mare măsură elevii cu dificultăți de învățare și cei din comunități dezavantajate. Atunci când elevii primesc în mod constant mesajul că sunt ratați, dorința lor de a reuși se erodează. Când elevii cooperează în procesul de învățare, implicarea în rezolvarea sarcinilor este mai mare, se reduc diversiunile și se utilizează o proporție mai mare din timp pentru instruire. Copiii sunt capabili să se ajute între ei mult mai mult, cei cu un nivel mai scăzut, cât și cei cu un nivel mai înalt al realizărilor beneficiind deopotrivă, munca elevilor devenind mai atentă, aprofundată și bine prezentată.

Legătura dintre școală și familie

Prof. înv. primar Jurj Cristina Eva

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Implicarea părinților în activitățile școlare și luarea deciziilor este un pilon esențial al școlilor care promovează sănătatea și atmosfera prietenoasă.

O funcție importantă a sistemului de învățământ este să ofere asistență familiilor pentru a-și ajuta copiii să devină membri productivi și stabili din punct de vedere emoțional și social ai comunității. Deși predarea este de importanță primară pentru învățare, nu este posibil să se ignore familia din care provine copilul, fără ca aceasta să genereze riscuri potențiale ale învățării eficiente.

Este important ca școlile să-și revizuiască politicile în acest domeniu, pentru a întări relația dintre familie și școală. Având informații referitoare la situația familială și la necesitățile copilului, profesorii îl pot înțelege mai bine și își pot adapta modul de predare, iar probabilitatea de a-i ignora tradițiile și valorile deprinse în familie ducând în felul acesta la contradicții, conflicte și nefericire, este mult redusă.

Absența contactului între școală și familie, duce la trecerea neobservată a problemelor și schimbărilor majore din viața copilului, în timp ce un climat pozitiv în școală și o relație bună școală-familie vor asigura mediul pentru dezvoltarea unor niveluri ridicate de auto-încredere și stimă de sine.

Profesorii trebuie să realizeze că o componentă importantă a bunăstării emoționale și sociale a unei persoane este sentimentul acceptării ei așa cum este. Sentimentul excluderii sau inegalității (îndeosebi pentru motive ce nu țin de controlul personal) este dăunător pentru stima de sine și demnitate. Elevii care sunt tratați ca egali și cred în șansa lor de a avea succes ca oricare altă persoană, nu au numai o probabilitate mai mare de a-și atinge potențialul intelectual, dar își vor prețui școala pentru mediul prietenos și de susținere și vor fi mai toleranți cu cei care

sunt „diferiți”. Școlile trebuie să-și găsească propriile modalități de recunoaștere și primire a elevilor cu apartenență etnică, religioasă și culturală diferită, ca și a celor cu necesități speciale, săracilor și orfanilor.

Dezvoltarea vitezei prin mijloace specifice jocului de baschet în ciclul primar

Profesor Cordea Monica
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Educația fizică și sportul școlar se realizează prin intermediul lecției, ea reprezentând principala formă de organizare a demersului didactic, asigurând cadrul cel mai propice desfășurării activității de predare-învățare dat de stabilitatea și omogenitatea relativă a colectivului de elevi de constanța duratei de numărul de ore săptămânal, de poziția în orar, de baza tehnico-materiale de care se dispune.

Lecția de educație fizică în învățământul primar, față de generalizările didactice referitoare la tipologie, structură, conținuturi și organizare are anumite particularități:

- dezvoltarea calităților motrice de bază se poate aborda în orice lecție;
- durata verigilor este variabilă de la o clasă la alta și pe parcursul aceluiași an școlar, mai ales la clasele 0-II, la început de modulul I în veriga ”organizarea colectivului de elevi” poate depăși și 5 minute;
- este indicat ca anunțarea temelor lecției să nu se facă în prima verigă, ci în momentul în care se trece la realizarea lor;
- ”pregătirea organismului pentru efort” se realiza cu ajutorul exercițiilor din școala mersului și a alergării, jocuri de mișcare, ștafete, exerciții de front și formație;
- pentru învățarea deprinderilor motrice de bază și utilitar-aplicative precum și pentru dezvoltarea calităților motrice, principala cale este jocul;
- ca procedeu de organizare a exersării se recomandă la acest nivel de vârstă, exersarea frontală;
- la clasele 0-II se vor preda-învăța izolat elemente ale capacității de organizare și ale capitolului deprinderi motrice de bază(mersul ghemuit, alergarea cu pas sărit ,cu pas săltat, cu genunchi la piept, cu călcâiele la șezut, aruncările,

diverse tipuri de desprinderi. ”Influențarea selectivă a aparatului locomotor” se va realiza îndeosebi cu exerciții libere;

- la clasele a III-a și a IV-a se poate utiliza și exersarea pe grupe;
- ”tema pentru acasă” este formată la început din elemente simple, învățate în lecții, urmând ca spre sfârșitul ciclului să se poată da și exerciții pentru dezvoltarea calităților motrice sau complexe pentru prevenire și corectare unor atitudini sau deficiențe fizice.

Sănătatea, rezistența și robustețea organismului, buna funcționare a organelor vitale, indicii sporiți de îndemânare, rezistența, viteza și forța, dezvoltarea armonioasă constituie premise importante pentru îndeplinirea fizică a personalității elevului, asigurând suportul necesar pentru realizarea întregului proces instructiv-educativ.

După Gh. Cârstea, prin dezvoltare fizică se înțelege :” rezultatul, precum și acțiunea îndreptată spre influențarea creșterii corecte și armonioase a organismului, concretizată în indici morfologici(somatici) și funcționali calitativi și proporționali, cât mai apropiați de valorile atribuite în acest sens organismului sănătos la diferite vârste”.

Din această definiție rezultă anumite obiective ce duc la necesitatea dezvoltării fizice armonioase a elevilor în ciclul primar:

- formarea unei atitudini corporale corecte prin educarea reflexului de postură;
- prevenirea instalării atitudinilor fizice incorecte, deficiențelor globale și segmentare;
- stimularea tonicității și troficității musculare generale;
- creșterea stabilității articulare, concomitent cu dezvoltarea mobilității acesteia;
- educarea respirației voluntare și mărirea amplitudinii actului respirator;
- educarea atenției, memoriei motrice și a esteticii mișcării.

Eugeniu Scarlat consideră că în procesul de dezvoltare al calităților și deprinderilor motrice trebuie ținut cont de faptul că ritmul de dezvoltare al calităților este mai lent decât cel al deprinderilor și de aceea este necesar să ne preocupăm pentru ca acestea să fie dezvoltate cât mai de timpuriu, prioritar fiind viteza și îndemânarea.

La vârsta școlară mică, viteza de execuție a mișcării, precum și viteza de reacție se ameliorează constant, datorită procesului de creștere, de dezvoltare fizică, gradului de mobilitate

articulară și de dezvoltare musculară. Vârsta antepubertară este o perioadă propice pentru dezvoltarea vitezei și a cuplului viteză-forță. Începând cu vârsta de 9-10 ani se poate realiza dezvoltarea vitezei sub toate formele ei de manifestare. Este cunoscut faptul că până la vârsta de 11-12 ani progresul în dezvoltarea vitezei este mai mare la fete. Antrenamentul copiilor de această vârstă necesită multă atenție, metodele și mijloacele trebuind adaptate posibilităților fizice și psihice ale copiilor, având un caracter ludic.

Scopul lucrării este reprezentat de argumentarea științifică a eficienței procesului instructiv-educativ în lecția de educație fizică și sport, pe baza alegerii mijloacelor folosite, a dozării și intensității efortului fizic, orientat spre dezvoltarea calității motrice **VITEZA** pe perioada clasei a III-a.

Premisele lucrării sunt următoarele:

- vârsta antepubertară este o vârstă propice pentru dezvoltarea vitezei;
- dezvoltarea vitezei trebuie să se facă prin metode adaptate conform particularităților de creștere și de dezvoltare ale elevilor;
- la vârsta de 9-10 ani se pot dezvolta toate formele de manifestare ale vitezei;
- ritmul dezvoltării deprinderilor motrice este mai lent comparativ cu cel al dezvoltării calităților motrice;
- formarea deprinderilor motrice necesită un fundament al dezvoltării calităților motrice.

Ipoteza reprezintă o anticipare cu privire la ce se dorește a se realiza sau proba în urma unei cercetări, pornindu-se de la stabilirea unui scop precum și a căilor și mijloacelor care vor fi implicate în respectiva cercetare.

În acest sens și legat de tema aleasă, principalele ipoteze ale studiului pe care l-am întreprins pot fi sintetizate astfel:

- Din observarea procesului instructiv al elevilor în ciclul primar, se pot acumula unele date și observații care vor da posibilitatea interpretării și aprecierii, atât a nivelului creșterii și dezvoltării elevilor, cât și a dezvoltării capacității motrice **viteza**.
- Folosirea în lecția de educație fizică a unor metode și mijloace de instruire adecvate nivelului de creștere și dezvoltare a elevilor poate determina într-o mai mare măsură dezvoltarea vitezei și a contribui substanțial la îmbunătățirea tehnicii specifice jocului de baschet.

BIBLIOGRAFIE

- 1 Cârstea, Gh.- 2000, Teoria și metodică educației fizice și sportului- Editura AN-DA, București
- 2 Demeter, A.- 1970, Bazele fiziologice ale educației fizice școlare- Editura Stadion
- 3 Gheorghe, A., Andron E.-2008, Metodica predării educației fizice în ciclul primar- Editura Gheorghe Alexandru, Craiova
- 4 Scarlat, E.- 1993, Educația fizică a copilului de vârstă școlară- Editura EDITIS

Aspecte metodice și metodologice cu privire la dezvoltarea vitezei la elevii din ciclul primar

Profesor Cordea Monica
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Perfecționarea calităților motrice constituie unul dintre principalele obiective ale procesului de pregătire fizică a elevilor în ciclul primar. Dezvoltarea acestora este determinată de anumite însușiri ale organismului bazate pe un fond ereditar, dar și de însușirile dobândite în cursul dezvoltării și maturizării organismului în diferite perioade de vârste.

În ceea ce privește viteza, se urmărește de-a lungul celor cinci ani de școlarizare: să reacționeze prompt la stimuli vizuali, auditivi și tactili prin acțiuni motrice eficiente; să realizeze cu indici crescuți de rapiditate mișcările, deprinderile și priceperile motrice însușite, să-și adapteze viteza acțiunilor motrice în situații variabile și în relație cu partenerii și adversarii.

Modul de abordare și de concepere a sistemelor de acționare pentru calitatea motrică viteză, variază de la o clasă la alta, de la un nivel de pregătire la altul, de la lecțiile desfășurate în aer liber la cele desfășurate în sală. De asemenea, se va ține seama de unele indicații, care în viziunea prof. I. Săvescu ar fi:

- ❖ Exercițiile folosite trebuie să țină seama de nivelul de pregătire la elevilor, baza materială, condițiile meteorologice, vârsta, sex;
- ❖ Exercițiile trebuie să fie bine însușite de către elevi, numai astfel putând favoriza efectuare lor cu viteză maximă;
- ❖ Să nu se folosească exerciții pentru dezvoltarea vitezei dacă nu se execută cu viteză maximă;
- ❖ Pentru dezvoltarea vitezei să se apeleze la exerciții specifice fiecărei probe sau ramuri de sport deoarece plac elevilor și le execută cu mai multă plăcere;
- ❖ Pentru stimularea elevilor în executarea exercițiilor cu viteza maximă, să se folosească întrecerea, ștafeta, jocurile de mișcare;

- ❖ Timpul de lucru(durata exercițiilor) să fie stabilit astfel încât viteza să nu scadă și în funcție de viteza ce se dorește a fi dezvoltată;
- ❖ Între repetării, pauza trebuie să fie suficient de lungă pentru a putea permite revenirea funcțiilor;
- ❖ În folosirea exercițiilor să se țină seama de principiul accesibilității: de la greu la ușor, de la simplu la complex, de la cunoscut la necunoscut.

Pentru că elevii din casele O-II nu pot executa cu ușurință mișcări de viteză, capacitatea de execuție crește treptat, se pot folosi jocurile și exercițiile ce necesită răspunsuri motrice prompte la semnale sonore, vizuale și tactile precum și parcurgerea de distanțe mici într-un timp scurt.

În lucrarea” Metodica predării educație fizice în ciclul primar”, autorii recomandă pentru clasele a III-a și a IV-a:

- Alergarea ușoară și alergarea alternată cu accelerări până la 10-15m.;
- Alergarea repetată de viteză pe distanțe de 25-30m.;
- Ștafete variate cu etape de alergare de 20-25m.;
- Exersarea frontală pentru clasele mai mici, profesorul indică ritmul de execuție a unor exerciții sau procedee tehnice prin numărătoare, accelerându-se treptat ;
- Jocurile, precum și exercițiile de start în alergare din poziția șezând, culcat sau alte poziții;
- Folosirea în lecție a elementelor de întrecere pentru dezvoltarea vitezei sub toate formele de manifestare.

Dezvoltarea se poate face : sub formă individuală, proiectată ca unitate de învățare singulară; sub formă combinată cu alte calități motrice; prin intermediul conținuturilor tematice.

Manifestarea vitezei în jocul de baschet

Baschetul constituie unul din mijloacele educației fizice prin care se urmărește și se realizează sarcinile acesteia: întărirea stării de sănătate a organismului, dezvoltarea multilaterală fizică și psihică și educarea elevilor din punct de vedere moral.

În privința motricității, practicarea baschetului influențează pozitiv dezvoltarea calităților motrice, atât sub aspect general cât și sub cel specific.

Prin practicarea baschetului se dezvoltă următoarele calități motrice :

- viteza de reacție , de execuție, de deplasare, de repetiție;
- detenta;
- îndemânarea, dusă la perfecțiune, prezentată prin mânuirea mingiei în condiții variate de echilibru, viteză și în relație de parteneriat și de adversitate;
- rezistența generală și specifică în regim de viteză determinată de durata efectivă de joc de 40 minute;
- forța la nivelul membrelor inferioare rezultată din poziția fundamentală din apărare, din deplasările rapide și săriturile repetate la panou, aruncări și recuperări ;
- suplețea corporală, libertatea de acțiune a articulațiilor solicitate;
- precizia aruncărilor la coș, a paselor.

Baschetul contribuie la dezvoltarea armonioasă a corpului deoarece mișcările se execută cu și fără minge, ele fiind de cele mai multe ori simetrice, acționând cu toate segmentele corpului și cu toate grupele musculare. Asupra vitezei, baschetul are o influență superioară în comparație cu alte sporturi. Viteza se dezvoltă sub toate formele ei (de reacție, de repetiție, de execuție, de deplasare), dar mai mult viteza de reacție și execuție, viteza de intrare rapidă în acțiune, oprirea bruscă a acțiunii și de începere fără pauză.

În afară de acestea baschetul dezvoltă și cuplu viteză – forță, determinând detenta specifică săriturilor și a acțiunilor tehnico-tactice.

Baschetul solicită la fel de mult funcțiile fiziologice, dezvoltă spiritul creator și imaginația, perseverența, voința și dârzenia. Fiind un sport de echipă dezvoltă spiritul de echipă, colaborare, întrajutorare, fair-play-ul față de adversar, arbitru și față de spectatori și dezvoltă o gândire practică prin care jucătorul analizează situațiile noi, le compară și trage concluzii practice cu maximă rapiditate. Concluziile în definitiv se vor transforma în acțiune.

Baschetul este un joc accesibil tuturor celor care vor să-l practice, fete și băieți la orice vârstă, în mediu organizat, în prima etapă, iar după însușirea tuturor procedeelelor în mod satisfăcător și învățarea regulamentului, baschetul poate fi practicat în timpul liber, în mod recreativ.

În definirea științifică a vitezei există în consens între autorii care au studiat-o și care au definit-o. De exemplu, N.G. Ozolin (1972) definește viteza ca:” fiind capacitatea de a executa

rapid mișcările”. Autorii I.Koltai și L. Nadoli(1976) înțeleg prin viteză” capacitatea de a îndeplini o sarcină motrică într-un interval de timp minim în care nu apare oboseala”. De asemenea, îi amintim și pe Gh. Mitra și Al. Mogoș(1977) care văd viteza ca fiind ”iuțeala sau rapiditatea cu care se efectuează acțiunile motrice în structurile ei, și în combinațiile cele mai diverse”.

Numeroși specialiști(N. G. Ozolin, C. Florescu și colaboratorii) determină trei forme de bază ale vitezei, acestea fiind relativ independente:

- ❖ Viteza de execuție (timpul latent al reacției motrice);
- ❖ Viteza de execuție (viteza propriu-zisă a mișcărilor);
- ❖ Viteza de repetiție (frecvența mișcărilor).

Alți specialiști susțin, în plus, ca forme de manifestare și viteza de deplasare (Gh. Cârstea), viteza de accelerare (I.Șiclovan), (A.Demeter) viteza în regimul altor calități motrice: în regim de rezistență, în regim de forță (denumită și viteză explozivă sau detentă).

Preluând aceste clasificări, prof. A. Moanță (2005), adaptează formele de manifestare ale vitezei la specificul și cerințele jocului de baschet rezultând următoarea ierarhizare:

a. Forme elementare:

- ❖ Viteza de reacție (viteza de bază sau viteza pură);
- ❖ Viteza de execuție (viteza unei mișcări singulare);
- ❖ Viteza de repetiție (frecvența mișcărilor).

b. Forme combinate:

- ❖ Viteza de deplasare;
- ❖ Viteza de accelerare.

c. Viteza în regimul altor capacități motrice:

- ❖ Viteza în regim de forță (detenta);
- ❖ Viteza în regim de rezistență.

Mingea, adversarii și coechipierii fac parte din jocul de baschet, atunci și viteza pe lângă formele sale generale are și forme specifice. Acestea sunt, în concepția prof. A. Moanță : forme de viteză cu și fără minge; forme de viteză cu minge în relație cu adversarii sau cu coechipierii; forme de viteză fără minge în relație cu adversarii sau cu coechipierii; forme de viteză în diverse variante de combinații.

BIBLIOGRAFIE

- 5 Cârstea, Gh.- 2000, Teoria și metodică educației fizice și sportului- Editura AN-DA, București
- 6 Demeter, A.- 1970, Bazele fiziologice ale educației fizice școlare- Editura Stadion
- 7 Dragnea, A.-1984, Măsurarea și evaluarea în educație fizică și sport- Editura Sport-Turism, București
- 8 Florescu, C., Dumitrescu V., Predescu A.-1969, Metodologia dezvoltării calităților fizice- C.N.E.F.S.
- 9 Gheorghe, A., Andron E.-2008, Metodica predării educației fizice în ciclul primar- Editura Gheorghe Alexandru, Craiova
- 10 Ghițescu G., Moanță A.,2005,Baschet. Fundamente teoretice și metodice, M.E.N., A.N.E.F.S., București
- 11 Joița, E.- Pedagogie și elemente de psihologie școlară- Editura Arves
- 12 Mitra, Gh., Mogoș Al.- 1977, Dezvoltarea calităților motrice în activitatea de educație fizică și sport- Editura Sport-Turism, București
- 13 Mitra, Gh., Mogoș Al.- 1980, Metodica educației fizice școlare- Editura Sport-Turism, București
- 14 Moanță, A., D.- 2000, Pregătirea fizică în jocul de baschet, Pro-Editura
- 15 Ozolin, N.,G.-1972, Metodica antrenamentului sportiv- Editura Stadion

Strategii didactice actuale folosite la fizică

Profesor dr. Duduială Gianina
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Având în vedere viteza mare de apariție a informației, de aplicare a acesteia în practică, indiferent de sursă, este necesar ca informațiile să dețină valoare metodologică, să se pună accent pe funcția lor formativă organizându-se astfel cunoștințele în jurul unor concepte de mare generalitate, dar cu putere sintetizatoare și integratoare.

Necesitățile sociale ale acestei lumi aflate în evoluție au impus în țara noastră reforma învățământului, cea suită de inovații în interiorul unui sistem unitar și echilibrat. Astfel, învățarea științelor fundamentale în cadrul ariei curriculare „matematică și științe” se dorește a avea eficiență sporită în obținerea performanțelor școlare și a randamentului școlar în general. Noi, cei de la catedră, dorim ca elevii să înțeleagă că știința fizicii, chimiei și biologiei, dar și a informaticii constituie sisteme deschise cu structuri ce se pot modifica, dar ale căror frontiere nu se zăresc. Toate aceste științe au ca obiect construirea de modele și de teorii pentru studiul diverselor forme în mișcare, corelația dintre ele realizându-se prin intermediul aparatului matematic.

Reforma învățământului românesc trebuie să realizeze corelarea diferitelor programe școlare dar și formarea unui nou mod de gândire didactic, în pas cu însușirea unui nou mod de gândire didactic, în pas cu evoluția de la științe autonome spre științe de graniță și interdisciplinare, în pas cu însușirea unui limbaj științific interdisciplinar. Elevii vor fi educați în spirit euristic pentru a putea face ei singuri trimiteri interdisciplinare datorită conexiunilor puternice observate în planul realității și frontierelor relative sau arbitrare dintre științe.

Astfel, în cadrul noilor planuri de învățământ devine tot mai dificilă misiunea profesorilor de fizică, biologie și chimie la acele profile unde orele alocate acestor discipline se reduc sau chiar dispar în clasa a XI-a și a XII-a. Trimiterile disciplinare se pot face doar atunci când există componente comune de structură, teoretice și funcționale ale disciplinelor respective. Trebuie

organizate cunoștințele pe baza unui punct de vedere unitar, fiecare disciplină păstrându-și autonomia gnoseologică, specializarea și independența, integrându-se sistemului global de cunoștințe. Metodologic trebuie găsit modul de formare a atitudinilor interdisciplinare prin aplicarea metodelor cu grad înalt de generalitate (a experimentului, demonstrativă, a modelării, etc). Elevii trebuie să devină spirite deschise, capabili să sesizeze noul, să-l înglobeze, să facă abordări inedite, să fie flexibili în gândire. Nu trebuie omis faptul că din punct de vedere didactic, istoric și metodologic diviziune în mai multe discipline a științei implică aproximații și simplificări a realității, operații necesare pentru înțelegerea întregului în ansablul său.

Orice știință a naturii poate fi încadrată de o dublă știință umană (antropologică), ceea ce necesită o cercetare a rădăcinilor umane și istorice ale științei respective și o cercetare a consecințelor dezvoltării acelei științe pentru viața și gândirea omă (ntropogeografia, medicina aerospațială, radiobiologia, biofizica).

Se poate spune că dezvoltarea unui domeniu oarecare al cunoașterii nu se produce izolat, fără corelații cu progresele fizicii, chimiei, biologiei, informaticii.

Astăzi, informatica joacă un rol din ce în ce mai important în predarea fizicii.

Calculatorul este cel mai modern mijloc de învățământ și el poate fi utilizat în timpul orei în orice etapă a lecției: pentru dirijarea învățării, obținerea performanței, asigurarea feedback-ului, intensificarea retenției și (bineînțeles) evaluarea cunoștințelor. Pentru ca lecția de fizică ținută în laboratorul de informatică să decurgă astfel încât să se obțină rezultatul scontat , trebuie ca atât elevii cât și profesorul să posede cunoștințe de informatică.

Atât elevii cât și profesorul care lucrează astfel, trebuie să dobândească o serie de abilități atât informatice cât și organizatorice. Înainte de a organiza o lecție în laboratorul de informatică profesorul ar trebui să răspundă la următoarele întrebări:

1. Este necesară folosirea calculatorului în lecția aceasta?

-ajută calculatorul la prezentarea, demonstrarea, explicarea fenomenului studiat?

-oferă calculatorul informațiile necesare lecției?

-ajută calculatorul elevii la rezolvarea problemelor?

-se vor prezenta lucrări pe calculator?

2. S-au analizat aspectele metodice ale lecției?

-s-a organizat clasa(munca individuală sau pe grupe , ținând cont de posibilitățile existente) astfel încât toți elevii să participe la activitate?

-cum va fi utilizat calculatorul pentru atingerea obiectivelor lecției?

-cum va stimula sau orienta calculatorul învățarea?

-se pot evalua elevii la această lecție cu ajutorul calculatorului?

3. S-au analizat toate aspectele astfel încât calculatorul este folosit în mod eficient la lecție?

-s-a pregătit adecvat conținutul și metodele utilizate?

-s-au folosit software adecvate pentru atingerea obiectivelor?

-nu este utilizat calculatorul pentru sarcini prea banale?

-este util calculatorul în motivarea învățării fizicii?

În concluzie, pentru utilizare în condiții optime a calculatorului în lecția de fizică, este necesar un efort suplimentar din partea profesorului pentru o bună organizare a lecției, cunoștințe suplimentare de informatică, dar aceste lecții duc la creșterea interesului pentru fizică și, totodată, la interesul pentru învățarea unor limbaje de programare.

Folosind calculatorul ca instrument de evaluare pot să apară anumite dificultăți legate în special de faptul că testarea cunoștințelor la fizică nu se poate detașa total de cunoștințele și abilitățile informatice. Sunt elevi care „știu” fizică dar nu „știu” informatică sau, invers, sunt elevi „ași” la calculator și nu cunosc o formulă de fizică. De aceea, prin „combinarea” acestor două discipline și încercând să se țină seama de particularitățile acestora, se pot considera drept obiective de evaluare următoarele:

1. rezolvarea testelor grilă pe calculator

2. introducerea și prelucrarea datelor experimentale

3. analiza și reprezentarea datelor experimentale (grafice, diagrame) cu ajutorul foilor de calcul tabelar

4. redactarea referatelor, a lucrărilor de laborator folosind editoarele de text

5. folosirea internetului sau a altor surse de documentare

6. proiectarea de experimente, simulare, crearea de programe

7. prezentarea de portofolii și proiecte.

În cazul unor astfel de lecții, profesorul va încerca obținerea feed-back-ului astfel:

-urmărirea progresului elevului prin analiza produselor acestuia: documente, prezentări, tabele, grafice, pagini Web, etc.

-determinarea contribuției fiecărui elev atunci când se lucrează pe grupe

-observarea sistematică a elevilor, conversație profesor-elev

-înregistrarea rezultatelor obținute în urma testărilor și discutarea lor.

Totuși, în condițiile utilizării calculatorului, la fizică, apar probleme legate de descrierea performanțelor atinse de elevi. Dar, cu toate acestea, calculatorul rămâne un mijloc modern și de ce nu, chiar preferat de elevi, în evaluarea, predarea cunoștințelor la fizică.

Curriculumul la decizia școlii (C.D.S.) reprezintă ansamblul proceselor educative și al experiențelor de învățare pe care fiecare școală le propune în mod direct elevilor săi, în cadrul ofertei curriculare proprii.

Educația pentru mileniul III, vizează transformarea practicilor educaționale tradiționale în baza noilor principii specifice educației și pedagogiei contemporane: educație globală, învățare pe parcursul întregii vieți, educație inclusivă, educația pentru toți, șanse egale, parteneriat în educație. Învățarea, bazată pe acțiunea și responsabilizarea celui care învață, formarea de competențe, integrarea cunoștințelor în structuri de aplicație, predarea interactivă, curriculum inter- și transdisciplinar sunt doar câteva concepte, idei, pe care se bazează pedagogia contemporană, fiind generate de schimbarea societăților europene către societatea bazată pe cunoaștere, de necesitatea integrării și globalizării educației.

Pentru a răspunde cerințelor specifice legate de creșterea calității în sistemul de învățământ, curriculumul la decizia școlii, este privit din perspectiva din care trebuie operate adaptările curriculare, caracteristici ale mediului școlar, obstacole în fața adaptării, construirea unor grupuri și echipe de lucru, inovație și creativitate, tipuri de resurse și activități specifice în domeniul adaptării curriculumului școlii.

Profesorii înțeleg cel mai bine posibilitățile și interesele de învățare ale propriilor elevi, astfel că ei pot lua cele mai bune decizii cu privire la cel mai potrivit curriculum pentru elevii din școlile în care predau. Un curriculum la decizia școlii favorizează participarea democratică a profesorilor, elevilor și a comunității la luarea deciziilor școlare, ceea ce sporește gradul de implicare al tuturor și determină o creștere calitativă a educației școlare. Un curriculum elaborat în școală, reflectă, contextul unic în care funcționează școala respectivă.

Societatea în care trăim și în care vor trăi elevii pe care îi pregătim, are nevoie de oameni care să gândească interdisciplinar, care să treacă cu ușurință de la un domeniu la altul și care să-și îndeplinească cu succes rolurile sociale pentru care sunt pregătiți. Una dintre formele de aplicare a curriculumului la decizia școlii este și curriculumul interdisciplinar, care se desfășoară în cadrul orelor de opțional. Elevii învață mai bine atunci când sunt direct implicați

in rezolvarea unor probleme care au importanță pentru ei și pentru cei din jurul lor. Crește motivația pentru învățare, deoarece elevii aplică ceea ce au învățat în situații reale de viață, în cadrul unor activități care au responsabilități diverse.

Aplicarea curriculumului interdisciplinar apare ca necesitate a depășirii limitelor de cunoaștere, care există între diferite domenii ale ei.

Prin aplicarea curriculumului interdisciplinar se creează pentru elevi:

- transferul de cunoștințe, priceperi, deprinderi, comportamente de la un domeniu la altul
- cultivarea aptitudinilor creative ale elevilor
- valorificarea celor mai bune posibilități în raport cu propriile aptitudini intelectuale
- dezvoltarea capacităților de căutare
- utilizarea cunoștințele în contexte noi, complexe
- cultivarea încrederii în forțele proprii și a spiritului de competiție
- dezvoltarea capacității de a rezolva situații problematice dificile
- exersarea lucrului în echipa și colaborarea dintre elevi
- dobândirea unei priviri de ansamblu asupra universului de către elevi
- asimilarea temeinică a valorile fundamentale ale diverselor discipline
- dezvoltarea unei gândiri integratoare
- facilitarea transferului de cunoștințe și metode între diverse discipline
- crearea unui limbaj interdisciplinar
- centrarea procesului de instruire pe elev, încurajând metodele active și participative de lucru la clasă
- sprijinirea elevilor să realizeze o învățare durabilă , prin interacțiunile permanente între discipline

Toate aceste achiziții obținute de către elevii, duc la concluzia că, prin aplicarea curriculumului interdisciplinar se obține o învățare de calitate, cu consecințe pozitive pentru elevi pe multiple planuri

Curriculumul interdisciplinar între matematică, , fizică și chimie,biologie,informatică se realizează în special în planul conținuturilor, având matematica drept instrument de lucru, fiecare demers (observare, experimentare, formulare de legi, teoretizare) fiind realizat în spirit matematic.

În alegerea strategiilor didactice pentru aceste cdș-uri se va ține cont de finalitățile așteptate, formulate în termeni de competențe generale și specifice. Astfel, activitățile de învățare trebuie să pună accent pe aspectul activ – participativ, astfel încât elevii să fie stimulați :

- Să identifice surse competente de informare privind protecția și calitatea mediului și legislația în vigoare din acest domeniu;
- Să formuleze și să exprime idei, puncte de vedere, critici și argumente;
- Să propună alternative, soluții la probleme;
- Să ia decizii și să-și asume responsabilitatea pentru acestea;
- Să aducă schimbări în atitudini și comportament privind protejarea mediului și menținerea calității vieții ;

În cadrul activităților de predare-învățare se vor utiliza atât metode tradiționale de evaluare cât și metode alternative:

- Metode expositive – euristice : expunerea verbală, dialogul, conversația euristică, discuția dirijată – structurată pe probleme formulate anterior, problematizarea algoritmică, discuția liberă, brainstorming-ul, problematizarea aplicată eficient în combinație cu expunerea, dezbateră, experimentul.
- Metode de explorare a realității: observația, demonstrația
- Metode bazate pe acțiune, participative : studiul de caz, elaborarea unui portofoliu

Resurse materiale:

Fișe – suport de lecție

Fișe de lucru individual și / sau pe grupe

Teste și materiale de evaluare ;

Profesorul va formula sarcini de prelucrare variată a informațiilor, în scopul formării competențelor vizate. Este necesară alternarea prezentării conținuturilor cu moduri variate de antrenare a gândirii: brainstorming, studiu de caz.

De asemenea sunt necesare frecvente corelații interdisciplinare, folosirea unor idei, reguli, metode matematice în abordarea unor probleme practice sau pentru structurarea unor situații diverse(modelarea). Elevul trebuie pus în situația ca el însuși să formuleze sarcini de lucru adecvate(predarea/învățarea reciprocă).

Este indicată organizarea unor activități de învățare permițând desfășurarea sarcinilor de lucru în ritmuri diferite(învățarea prin descoperire, metoda știu-vreau să știu-am învățat).

Se va utiliza proiectul pentru particularizarea învățării și evaluarea muncii elevilor (independent și în cadrul grupelor).

Aceste cdș-uri îi implică în aceeași măsură atât pe profesor cât și pe elevi, realizându-se astfel un parteneriat în învățare. Opționalul are ca scop principal crearea condițiilor favorabile fiecărui elev de a-și forma și dezvolta competențele într-un ritm individual, de a-și transfera cunoștințele acumulate dintr-o zonă de studiu în alta.

BIBLIOGRAFIE:

Carmen Crețu, „Conținutul procesului de învățământ, componentă a curriculum-ului", Polirom, Iași, 1998.

Garabet,M.,Voicu,A.,Păușan,E.,coordonator Logofătu,M., *Tehnologia Informației și a Comunicațiilor în școala modernă*, Ed.Credis,Universitatea din București,2003

Aștilean,M.,Căținean,A.,Marina,S.,Surducan,A.,Bâlc,I.,Bâlc,I.M.,Lar,A., ș.a. coordonator: Chicinaș,L., *Fizica prin experimente și jocuri-pentru elevi și profesori*,Ed.Eurodidact,Cluj-Napoca,2003

Cerghit.I.,*Metode de învățământ*, Ed.Didactică și Pedagogică, București, 1997

Ciascai,L.,*Didactica fizicii*,Ed.Corint,București,2001

<http://www.unibuc.ro/studies/Doctorate2011Noiembrie>

Ardelean L, Didactica Matematicii, Editura Universității L Blaga din Sibiu, 2007

Hollinger A. Metodica predării algebrei, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1965

<http://www.scribd.com/doc/2535106/XII-Curs-Creativitatea>

<http://www.scribde.com/medicina/CONTRIBUTII-LA-MODELAREA-SI-SI51891.php>

Importanța educației în societate

Prof. înv. primar Popa Carmen Cristina
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru ziua de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze”, spunea M. MONTESSORI, dar pentru a putea ajuta în acest mod copilul, este necesar ca noi înșine să fim deschiși la schimbare, să fim curioși în a experimenta noul, să fim capabili a ne adapta continuu.

Este adevărat că, adesea, este dificil a privi din altă perspectivă situația, știut fiind faptul că suntem etichetați ca unul dintre cele mai conservatoare segmente sociale, însă în măsura în care conștientizăm fiecare dintre noi acest lucru, putem găsi mijloace pentru a determina schimbarea mentalității noastre, iar acest “clic” apare în momentul în care intrăm în contact cu cei din jurul nostru. De aceea este important să înțelegem că viața este o continuă învățare și experimentare, iar evoluția fiecăruia dintre noi e strâns legată de modul în care percepem această realitate.

Deseori avem tendința de a căuta și evidenția în ceea ce este nou părțile negative și deseori spunem sau gândim “iar au schimbat asta sau asta” sau “care cum ajunge sus, unde se iau deciziile se apucă de schimbat”, uitând vechea zicală conform căreia “numai cine nu muncește nu greșește” și uitând că, asemeni indivizilor, și la nivel macro încercăm să ne definim ca națiune în raport cu celelalte națiuni.

Modelarea naturii umane sub imperiul valorilor care formează esența spirituală a unei comunități, este fenomenul cel mai adânc și mai constant din întreaga istorie a omenirii. Chiar și în cele mai primitive triburi și clanuri, „înțelepții” „instruiau și, „exercitau” tinerii în vederea intrării în viața comunitară.

Ca fenomen social, educația este o acțiune umană specifică, ea schimbându-și finalitățile, conținuturile și funcțiile odată cu schimbările societății însăși, pe care o influențează la rândul ei.

Pe parcursul vieții, toate persoanele sunt supuse unor influențe educative complexe, care acționează în forme variate, concomitent, succesiv sau complementar. Unele acționează accidental, spontan, altele au caracter organizat, sistematizat, provenite din partea școlii sau a altor instituții extrașcolare. Tot mai acut se recepționează ideea că învățământul trebuie privit în perspectiva educației permanente, conturându-se astfel conceptele educației formale, informale și nonformale.

Educația informală este un proces care se desfășoară pe durata întregii existenței persoanei respective. Ea include multitudinea informațiilor difuze, neintentionate cu care este bombardat individual în practica de toate zilele, informații care din punct de vedere pedagogic nu sunt prelucrate, organizate sau selectate. În consecință, prin educația informală fiecare persoană dobândește cunoștințe, aptitudini și înțelegere din experiențele zilnice.

Pe lângă Educația formală, instituționalizată și de cea informală, Educația nonformală sau extrașcolară, cuprinde totalitatea influențelor educative ce se derulează în afara clasei sau prin intermediul unor activități opționale sau facultative. Acest tip de educație a existat dintotdeauna, nou astăzi în legătură cu această manieră de a educa constă în organizarea ei planificată în cadrul activităților din grădiniță, ocupând un rol foarte important în formarea preșcolarilor prin intermediul noilor educații.

Cele trei forme ale educației se sprijină și se condiționează reciproc. Sub aspectul succesivității în timp și al consecințelor, educația formală ocupă un loc privilegiat, pentru individ și prin puterea ei integrativă și de sinteză. De amploarea și profunzimea educației formale depinde calitatea coordonării și integrării influențelor nonformale și informale.

Se poate spune deci, că educația începe înainte de nașterea copilului prin pregătirea cuplului de acceptare biologică și psihică a copilului, Educația ca activitate directă a copilului începe după naștere și continuă în familie, școală etc. Educația a devenit în zilele noastre una din dimensiunile fundamentale ale societății contemporane, nu numai prin sfera sa, ci și prin varietatea conținutului.

Abordată când ca proces, când ca obiectiv, acțiune sau rezultat, supusă analizei cu ajutorul unor metode tot mai complexe și mai pretentioase, educația a devenit un obiect de studii interdisciplinare, oferind sugestii fecunde practicii educative. Dacă noi pornim din start de la ideea că nu putem schimba nimic, cum pot crede alții că am fi în stare să schimbăm ceva? În noile orientări se pune un tot mai mare accent pe importanța colaborării grădiniței cu familia și comunitatea, în vederea atingerii obiectivelor propuse privind dezvoltarea copilului și ne simțim

adesea nedreptățiți când constatăm că în opinia unor părinți la grădiniță copilul se joacă, mai învață câte o poezie, cântec sau poveste, când noi știm câtă muncă se depune și câte etape parcurge copilul până la intrarea la școală. Un rol important în realizarea unei educații de calitate, îl are schimbarea strategiilor didactice, rigide, de tip școlastic, cu activități atractive, interactive, prin folosirea unor metode creative, prin descoperirea directă și experimentare, punându-se accentul pe activitățile de tip cercetare, experimentare, practice și gospodărești. Părinții de azi sunt copiii de ieri. Ei nu minimalizează și nu desconsideră munca noastră: Mulți dintre ei nu o cunosc. Și atunci ce putem face pentru a schimba situația și a le forma o altă viziune? Implicarea activă a părinților presupune o largă disponibilitate din partea cadrului didactic spre dialog cu familiile pentru a descoperi unde și ce anume putem îmbunătăți sau schimba. Cursurile gen “Educați așa”, activitățile demonstrative cu participarea părinților, mesele rotunde având ca teme propuneri venite din partea lor, implicarea în proiectele ce le desfășurăm cu copiii sunt câteva din posibilitățile prin care putem să-i aducem aproape de noi și să ni-i facem aliați în munca ce o desfășurăm la grupă și astfel ajungem din nou la noi, la mentalitatea noastră, la rolul pe care dorim sau credem că îl avem în comunitatea din care facem parte.

Astfel școlii, ca principal agent educativ, îi revine rolul de-a înarma tinerii cu simț critic, cu capacitatea de-a înțelege și răspunde adecvat diverselor provocări din partea societății, de-a deveni tot mai mulți agenți ai propriei formări, care să-și organizeze, să-și structureze singuri cunoașterea, să descopere singuri, având format judecata și responsabilitatea viitoare. Educația pentru schimbare, participare și democrație își propune responsabilizarea individului, pregătirea pentru afirmare și adaptare, pentru a deveni un bun cetățean, conștient de drepturile și responsabilitățile sale. Când intră în ciclul preșcolar, copiii vin din medii diferite, cu deprinderi mai mult sau mai puțin dezvoltate, cu un volum mai mic sau mai mare de cunoștințe pentru ca la sfârșitul ciclului preșcolar toți să ajungă să aibă cunoștințe, priceperi și deprinderi conform obiectivelor cadru ale fiecărui domeniu experiențial, însă nu toți copiii sunt la fel de înzestrați, așa cum niciun adult nu poate excela în toate domeniile de activitate. Rolul nostru este acela de a crea condiții de dezvoltare pentru fiecare în funcție de capacitățile pe care le posedă, de a-i ajuta să-și canalizeze curiozitatea înăscută spre descoperirea lumii înconjurătoare și de a le dezvolta acele capacități care să le permită adaptarea într-o lume în continuă schimbare. Spiritul de inițiativă, curajul de a căuta și găsi soluții, încrederea în forțele proprii, perseverența, spiritul de

responsabilitate, sunt câteva dintre calitățile care le vor servi în viitor și pe care avem sarcina să le cultivăm și să le dezvoltăm. De aceea întreg ansamblul de strategii educaționale trebuie alese astfel încât să asigure atingerea acestui obiectiv.

Societatea în care trăim este, într-adevăr, o societate a cunoașterii. Informațiile sunt diverse, iar căile prin care acestea ajung la noi, la fel. Azi nu mai trebuie să așteptăm ziarul pentru a ști ce se petrece în lume; dăm “clic” pe google și avem răspunsul la orice întrebare, putem accesa orice material. Nu mai este nevoie să desenăm, să colorăm, ca în trecut, să folosim planșe făcute de noi. Această tehnologie a deschis ferestre largi spre lume, trebuie doar să îndrăznim și, prin exemplul propriu, să-i încurajăm și pe copii să descopere lumea ce ne înconjoară și în care trăim. Mulți dintre copii dețin acasă video, calculator, alte aparate și jocuri electronice pe care au învățat să le utilizeze și atunci noi, la grădiniță, prin ce metode sau mijloace reușim să le trezim interesul pentru cunoaștere, dorința de explorare? Nu vreau să mă înțelegeți greșit. Nu sunt partizana televizoarelor sau calculatoarelor în grupă folosite pentru a viziona desene și a sta cuminți copiii. Aceste mijloace moderne, utilizate corespunzător, le pot aduce mai aproape lumea pe care altfel nu au cum să o vadă sau cu ajutorul lor pot accesa softuri educaționale și astfel pot îmbina plăcutul cu utilul. Să nu uităm că acești copii vin la grădiniță sau la școală pentru că grădinița și școala se presupune că pot să le ofere ceva în plus față de familie și atunci trebuie să ne punem întrebarea” ce le oferim în plus?” pentru că a le oferi cât au deja sau mai puțin, înseamnă cel puțin a-i condamna la stagnare, și aici din nou ne întoarcem la noi și la rolul nostru.

Mă opresc așadar la două definiții date educației, una aparținând lui Sorin Cristea, care spune că: „Educația este o activitate umană complex (intelectuală, morală, tehnologică, estetică, fizică, formală, nonformală, informală), cu funcție psihosocială de formare-dezvoltare permanentă a personalității, proiectată și realizată prin corelația structurală subiect-obiect, orientată în sensul autoeducației, și cea de-a doua, după dicționarul de pedagogie, ediția 1979: „Educația este un ansamblu de acțiuni desfășurate în mod deliberat într-o societate, în vederea transmiterii și formării, la noile generații, a experienței de muncă și de viață, a cunoștințelor, deprinderilor, comportamentelor și valorilor acumulate de oameni până în acel moment“.

În concluzie, educația presupune schimbare, iar schimbarea nu poate exista fără educație.

BIBLIOGRAFIE:

- Cristea Sorin, Dictionar de termini pedagogici, 1998, Editura Didactică și Pedagogică R.A.București;
- Cucuș Constantin, 2000, Pedagogie Editura Polirom, Bucuresti;
- Jinga Ioan,Istrate Elena, 1998, Manual de pedagogie , Editura ALLEDUCATIONAL S.A. , București;
- Macovei Elena, 1997, Pedagogie, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București.

Comunicarea în mediul on-line, o provocare a zilelor noastre

Profesor dr. Szakacs Roxana- Gabriela
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Comunicarea este o formă de comportament uman, care apare din nevoia de a relaționa și de a interacționa. Prin comunicare reușim să ne înțelegem mai mult sau mai puțin eficient cu semenii. Modul în care reușim să comunicăm poate conduce la relații de armonie, de colaborare sau, dimpotrivă la dispute ori conflicte.

Pe fondul schimbărilor rapide și progresului tehnologic înregistrat, precum și pe fondul tendinței de globalizare a educației universitare și eliminare a granițelor dintre studenți, s-au deschis noi perspective pentru practica educațională, aceasta fiind completată cu metode moderne de predare-învățare și evaluare, metode specifice societății informaționale. Una dintre aceste metode presupune utilizarea unei abordări orientate mai mult pe instruire în ceea ce privește procesul educațional. Utilizat inițial doar ca un termen generic care se referea la dezvoltarea unui mediu electronic pentru furnizarea mai flexibilă a educației, e-learning a devenit mai mult decât un simplu experiment. S-a dovedit pe baza studiilor și proiectelor experimentale că utilizarea e-learning împreună cu tehnologiile informației și comunicațiilor oferă posibilitatea îmbunătățirii semnificative a procesului educațional. În prezent, e-learning-ul a devenit o alternativă viabilă la metodele de educație tradiționale, astfel că a fost adoptat de către multe dintre unitățile de învățământ, mai ales datorită avantajelor oferite de posibilitatea instruirii continue sau de cele legate de larga aplicabilitate în cadrul organizațiilor cele mai diverse. Studiile de specialitate publicate în ultimii cinci ani arată o creștere continuă a utilizării e-learning în cadrul organizațiilor. Mai mult decât atât, perioada prin care trecem reprezintă pentru noi toți mai mult decât o provocare obișnuită – întregul nostru stil de viață este pus la îndoială pe o perioadă nedeterminată, veștile negative ne asaltează din toate părțile, izolarea ne afectează resursele pe diferite paliere. Ce se întâmplă cu elevii, cu școlile, cu sistemul de predare-învățare-evaluare în general?

Învățământul on-line deschide posibilitatea unei pregătiri structurate, coordonate și corect etapizate, vedem acum multitudinea de platforme și soft-uri educaționale on-line, care abundă media în această perioadă; reprezintă o formă de învățare la distanță, facilă, destinată celor care nu au posibilitatea de a accesa sistemul de învățământ clasic, traditional, ”față în față” sau adecvată unor contexte speciale, așa cum se întâmplă în perioada actuală de pandemie, când întregul sistem de învățământ, public și privat, indiferent de nivel sau ciclul curricular este închis. Acest mod de învățare este impus acum de perioada dramatică pe care o traversăm. Tot ceea ce înseamnă proces educațional de predare-învățare-evaluare a redevenit în atenția noastră sub titulatura de proces educațional la distanță. Cu toții ne-am mutat activitatea în mediul on-line, am făcut cunoștință și am ”îmblânzit” aplicații care facilitează învățarea la distanță.

O sarcină grea în aceste săptămâni este pusă pe umerii profesorilor și diriginților de clasă. Și chiar dacă multe cadre didactice au bune abilități digitale, iar mulți copii au la dispoziție telefoane smart, tablete și laptop-uri, sarcina de a realiza un proces educațional calitativ și eficient nu este deloc ușoară. Pregătirea pentru lecție, adaptarea mesajelor și conținuturilor în dependență de vârstă, selectarea instrumentelor potrivite pentru clase, colaborarea cu părinții, pregătirea și încurajarea copiilor pentru o altfel de lecție, toate acestea necesită timp, răbdare și devotament din partea profesorilor.

Instruirea reprezintă activitatea principală realizată în cadrul procesului de învățământ, conform obiectivelor pedagogice generale elaborate la nivel de sistem, în termeni de politică a educației. Învățământul la distanță este forma de învățământ instituționalizată la începutul secolului XX, sprijinită inițial pe facilitățile de comunicare oferite prin intermediul poștei, telefonului, iar apoi al televiziunii.

Instruirea asistată de calculator (IAC) reprezintă o metodă didactică ce valorifică principiile de modelare și analiză cibernetică ale activității de instruire în contextul utilizării tehnologiilor informatice și de comunicații, caracteristice societății contemporane.

Comunitățile virtuale/on-line au devenit foarte populare în domeniul educațional, deoarece încurajează învățarea colaborativă și lucrul în echipă. Antrenarea studenților într-o comunitate on-line permite atât studenților, cât și profesorilor să-și împărtășească cunoștințele tacite și să crească performanțele școlare. Comunitatea virtuală grup poate fi definită ca fiind un număr variabil de persoane care interacționează între ele, prin intermediul unor mijloace de

comunicare sociale specifice, pentru atingerea unor obiective comune. Termenul „virtual” subliniază faptul că interacțiunea dintre membrii grupului nu este de tip „față în față”.

Într-adevăr, implicarea resurselor digitale în procesul educațional, care să corespundă nevoilor și particularităților grupului de elevi, este o adevărată provocare. Mă voi referi în continuare la una dintre aplicațiile pe care o folosesc, nu singura desigur, în procesul instructiv-educativ, argumentându-i avantajele, în special cele referitoare la comunicare.

Google Classroom este o aplicație pentru educație construită de Google împreună cu profesorii pentru a-i ajuta să economisească timp, să predea lecțiile mai ușor și să faciliteze comunicarea și colaborarea cu elevii atât în timpul orelor cât și în afara acestora. 20 milioane de elevi și profesori din 190 de țări folosesc Classroom. Are o interfață prietenoasă și intuitivă, este accesibilă, sigură, poate fi configurată rapid în câteva minute de către inginerul de sistem al școlii.

Aplicația facilitează interacțiunea și colaborarea profesor – elev deoarece elevii pot să inițieze conversații cu profesorul și să adreseze întrebări la care pot primi răspuns în timp real, iar temele pot fi predate mai ușor de pe orice dispozitiv utilizat de către elevi (desktop, tabletă, smartphone). **Comunicarea este rapidă, eficientă și în timp real**, profesorii având posibilitatea de a crea teme, de a trimite anunțuri și de a începe imediat discuții cu elevii de la curs. Aceștia interacționează între ei sau cu profesorii, distribuind resurse în fluxul cursului sau prin e-mail. Meet-urile generate pot iniția discuții live în timpul orei de curs.

Google Classroom le permite elevilor inserarea de imagini la întrebări și răspunsuri multiple în formularele Google (Google Forms). De asemenea, profesorii pot **oferi feedback în timp real** prin vizualizarea, comentarea și editarea fișierelor în care lucrează elevii. Se pot face adnotări direct de pe dispozitivul mobil.

Google Classroom oferă părinților posibilitatea să primească rezumate ale activității copiilor pentru a fi informați permanent cu privire la evoluția și rezultatele lor la școală, astfel este posibilă și **comunicarea cu părinții**.

Exemplu de lecție, disciplina Dezvoltare personală.

- **Prezentarea lecției:** captarea atenției elevilor cu ajutorul unei prezentări care descrie tema și obiectivele lecției – prezentare realizată cu Google Slides

- **Aplicarea chestionarelor:** răspunsurile elevilor la chestionarul “Cum utilizezi Internetul?” creat cu aplicația pentru formulare Google Forms, analiza răspunsurilor primite într-o foaie de calcul Google Sheets și dezbateră acestora
- **Vizionarea videoclipurilor:** cu ajutorul aplicațiilor Google Drive și YouTube, profesorul propune elevilor să vizioneze două clipuri, iar la final să răspundă la întrebarea “Tu cum ai proceda în locul personajelor?”
- **Prezentarea temei de proiect:** elevii primesc tema de proiect care include șablonul proiectului și grila de evaluare realizate cu aplicațiile Google Docs și Google Drawings.

Bibliografie:

- Adăscăliței, A., Instruire asistată de calculator: didactică informatică, Polirom, 2007;
- Dobrițoiu, M., Corbu, C., Guță, A., Urdea, G., Bogdanffy, L., Instruirea asistată de Calculator și Platforme Educaționale On-Line, Universitas, 2019;
- Wikipedia.

Șirul lui Fibonacci:

Start: 0 și 1

$0 + 1 = 1$

$1 + 1 = 2$

$2 + 1 = 3$

$3 + 2 = 5$

$5 + 3 = 8$

$8 + 5 = 13$

$13 + 8 = 21$

$21 + 13 = 34$

$34 + 21 = 55$

$55 + 34 = 89$

$89 + 55 = 144$

$144 + 89 = 233$

$233 + 144 = 377$

$377 + 233 = 610$

$610 + 377 = 987$

$987 + 610 = 1597$

$1597 + 987 = 2584$

$2584 + 1597 = 4181$

$4181 + 2584 = 6765$

$6765 + 4181 = 10946$

.....

0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13,
21, 34, 55, 89, 144,
233, 377, 610, 987,
1597, 2584, 4181,
6765, 10946...

Raportul de aur, sau
numărul $\Phi = 1,61803...$

$2 : 1 = 2$

$3 : 2 = 1,5$

$5 : 3 = 1,6666$

$8 : 5 = 1,6$

$13 : 8 = 1,625$

$21 : 13 = 1,6153$

$34 : 21 = 1,6190$

$55 : 34 = 1,6176$

$89 : 55 = 1,6181$

$144 : 89 = 1,6179$

$233 : 144 = 1,61803$

$377 : 233 = 1,61803$

$610 : 377 = 1,61803$

$987 : 610 = 1,61803$

$1597 : 987 = 1,61803$

$2584 : 1587 = 1,61803$

$4181 : 2584 = 1,61803$

$6765 : 4181 = 1,61803$

$10946 : 6765 = 1,61803$

.....

Numărul Φ se obține
împărțind un element al
Șirului lui Fibonacci la
precedentul său.

Primul lucru interesant care se observă în acest șir este că dacă împărțim un element al Șirului Fibonacci la precedentul său obținem rezultatul 1,61803. Acest lucru este valabil de la 14-lea element în sus ($233:144=1,61803$, $377:233=1,61803$, etc.), indiferent cât de mare a fi acel număr din șir. În figura de mai sus puteți observa mai bine cum se obține acest rezultat de 1,61803.

Acest număr a fost denumit φ (phi) fiind considerat încă din antichitate *raportul de aur sau numărul de aur*, datorită întâlnirii frecvente a acestui raport în lumea care ne înconjoară. Se află în raportul de aur oricare două numere care îndeplinesc condiția de mai jos:

$$\frac{a+b}{a} = \frac{a}{b} = \varphi.$$

Thales din Milet

Profesor Șorop Livia

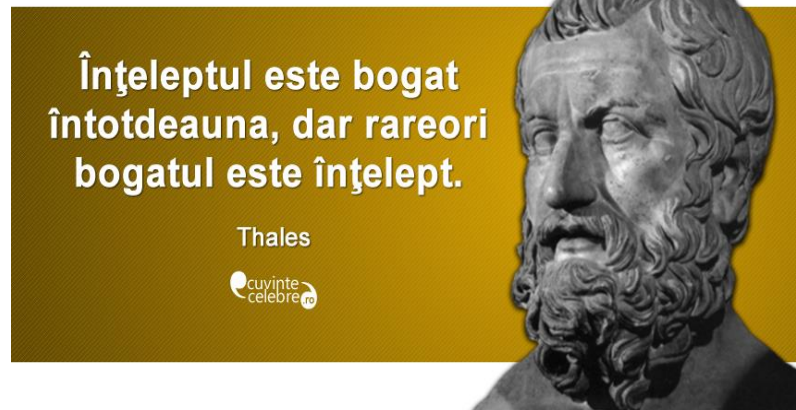
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Thales avea stramosi

fenicieni. Tatal sau se numea Examyas, iar mama sa Cleobulina. Thales a murit la o vârstă înaintată în timpul unor manifestări sportive din cauza unor calduri excesive.

Pe mormântul său este o inscripție care spune: "Aici, într-un mormânt strămt zace marele Thales; totuși

renumită sa înțelepciune a ajuns la ceruri". Deși nici una dintre scrierile lui nu a fost găsită, cunoaștem munca sa din scrierile altora.

Avea o reputație de priceput om politic iar istoria relatată de Herodot despre deturnarea cursului râului Halys atestă reputația sa de inginer.

Si-a pus întrebări despre natura universului și a dat răspunsuri care nu luau în considerare zeii și demonii. Renunțarea la mitologie a fost un pas crucial în gândirea științifică și a condus la o explozie intelectuală care a durat sute de ani.

El a fost fondatorul filosofiei grecești și a Școlii Milesiene a cosmologilor.

Pentru că nu căuta întotdeauna răspunsuri la probleme practice, Thales era văzut de unii oameni ca un om înțelept dar imprudent: o scriere a lui Platon (*Theaitetos*) ni-l prezintă cazând într-o fântână pentru că era prea ocupat să studieze stelele. Totuși, această aparentă imprudență observare a stelelor a condus la aplicații practice în navigație: el a studiat mișcarea stelelor din Carul Mic după care navigau fenicienii, după cum relatează Callimachos în Pfeiffer. În plus, el a

demonstrat caracterul practic al filozofiei sale când si-a folosit cunostintele ca sa prezica o recolta bogata de masline si sa puna monopol pe presele de ulei de masline.

Thales a calatorit foarte mult fiind implicat si în comert. El a prezis eclipsa de soare din 184 î.Hr. folosind cercetarile si cunostintele dobândite de la preotii babilonieni.

În domeniu matematicii, Thales a adus geometria în Grecia, familiarizându-se cu ea în timpul calatoriilor sale în Egipt si dezvoltând-o ulterior. Teoremele geometrice elaborate de el au constituit temelia matematicii grecesti. Thales a demonstrat ca:

1. un cerc este împartit în doua parti egale de diametru
2. unghiurile bazei unui triunghi isoscel sunt egale
3. unghiurile opuse la vârf sunt egale
4. un triunghi este determinat daca sunt date o latura si unghiurile adiacente ei
5. unghiul înscris într-un semicerc este unghi drept.

Atribuirea primelor patru teoreme lui Thales provine de la Proclus, care se baza pe o afirmatie a lui Eudemos. Cea de-a cincea teorema este citata din Diogenes din Pamphila din secolul I.

Teorema patru este asociata cu realizarea practica a masurarii distantei dintre vasele de pe mare.

Hieronymus din Rhodos ne povesteste cum a masurat Thales piramidele din Egipt folosind umbrele (a determinat momentul zilei în care umbra noastra este egala cu înaltimea).

*Lumea s-a
născut din apă și
viețuiește prin
apă.
Thales din Milet*

Plan educațional individualizat

Prof. înv. primar Vulc Elena Mihaela
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

1. Informații generale

Numele și prenumele beneficiarului: P.D.M.

Clasa: Pregătitoare , școlarizat la domiciliu

Data și locul nașterii:

Domiciliul:

Nr. Certificat orientare școlară:

Responsabil caz:

Perioada de realizare:

Gradul de handicap: grav cu asitent personal

Psihodiagnostic: Tipul de deficiență: asociat (deficiențe/afectări,dificultăți de învățare

Concluziile evaluării complexe: Tetrapareză mixtă severă cu deficit motor funcțional sever,
QI=110 (intelect peste medie)

2. Date privind evaluarea elevului

Instrumente utilizate în evaluare:

- chestionare orale;
- observații curente;
- aplicații practice;
- fișe de lucru utilizate la diferite activități;
- convorbire individuală;
- observația spontană și dirijată.

Comportament psihomotric și autonomie personală:

- schema corporală nu este bine realizată;
- deprinderi de igienă personală slab dezvoltate, din cauza problemelor medicale;
- deprinderi de autoservire, autonomie socială și personală slab dezvoltate datorită problemelor medicale.

Relații sociale:

- disponibilitate de a participa pozitiv la situațiile sociale;
- familia este receptivă la sugestiile date de școală, prezintă interes pentru integrarea și recuperarea elevului;
- este un copil atașat de părinți și bunici;
- capacitate de învățare prin imitație;
- colaborează și acceptă sugestii privind rezolvarea sarcinilor școlare;
- nevoie de atenție, afecțiune, integrare în grup.

3. Evaluarea inițială a cunoștințelor pe discipline școlare:**3.1. Limba română**

Rezultatele evaluării inițiale: Elevul pronunță corect cuvintele dar are un vocabular sărac. Răspunsurile sale sunt monosilabice sau în propoziții incomplete. Reușește să povestească texte auzite ori întâmplări din viața personală. Capacitate scăzută de organizare și coordonare a acțiunilor în conformitate cu comanda verbală. Scrie semne grafice cu trăsături tremurate, fără a respecta spațiul de scris, pierde rândul, mângălește foaia.

3.2 Matematică

Rezultatele evaluării inițiale: Elevul formează mulțimi, recunoaște culorile, numără crescător și descrescător până la 10. Capacitate bună de organizare și coordonare a acțiunilor în conformitate cu comanda verbală. Scrie semne grafice cu trăsături tremurate, fără a respecta spațiul de scris, pierde rândul, mângălește foaia.

3.3. Limba engleză

Rezultatele evaluării inițiale: are un ritm lent de lucru , răspunde la întrebări simple, își spune numele și vârsta.

3.4. Religie

Rezultatele evaluării inițiale: recunoașterea unor elemente de bază ale credinței religioase, dificultăți privind realizarea închinării -gestul închinării, înțelege elementele de bază ale credinței religioase.

4. Prioritățile Planului Educațional Individualizat:

Reducerea și eliminarea lacunelor din cunoștințele elevului;

Educarea exprimării verbale corecte din punct de vedere fonetic, lexical și sintactic;

Formarea capacităților de cunoaștere a literelor și citire a cuvintelor și propozițiilor;

Formarea deprinderilor de scriere corectă a elementelor grafice și a literelor, precum și scrierea lizibilă a cuvintelor;

Cunoașterea și utilizarea conceptelor specifice matematicii;

Dezvoltarea capacităților de explorare/investigare și rezolvare de probleme;

Formarea și dezvoltarea capacității de a comunica utilizând limbajul matematic;

Activități destinate înțelegerii elementelor de bază ale credinței religioase ;

Activități destinate identificării unor sărbători și evenimente cu semnificații religioase;

Exerciții specifice privind realizarea închinării și însușirea cuvintelor însoțitoare;

5. Obiective pe termen lung:

- recuperarea laturilor disfuncționale;
- antrenarea elevului în activități plăcute pentru a-l stimula;
- dezvoltarea abilităților de numerație și calcul matematic;
- dezvoltarea abilităților de cunoaștere a literelor și citire a cuvintelor și propozițiilor;
- structurarea unor comportamente dezirabile.
- ameliorarea pronunției și dezvoltarea exprimării orale;
- recuperarea lacunelor datorate handicapului sever de care suferă;
- exersarea capacității de orientare spațială și temporală;
- dezvoltarea motricității generale și a finei motricități;
- educarea comportamentului civilizat.

6. Echipa de cadre didactice și specialiști:

Numele și prenumele	Disciplina de studiu/domeniul de asistență	Termen de realizare	Observații
	Comunicare în limba română	an școlar	Servicii educaționale
	Matematică și explorarea mediului	an școlar	Servicii educaționale
	Religie	an școlar	Servicii educaționale
	Limba engleză	an școlar	Servicii educaționale

7. Discipline de studiu:

Nr. crt.	Disciplina de studiu
1.	Limba română (1oră)
2.	Matematică (1oră)
3.	Limba engleză (1 oră)
4.	Religie (1oră)

8. Modalități de implicare a părinților:

Părinții vor fi cooptați în implementarea PEI, vor păstra în permanență legătura cu școala și vor oferi sprijin în evoluția copilului. Estimăm că progresele vor încuraja familia și vor crește stima de sine a elevului.

Data,

Caracterizarea psiho-educăională

Prof. înv. primar Vulc Elena Mihaela
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

În anul școlar 2021 – 2022, eleva B. I. a făcut parte din colectivul clasei a IV a . În calitate de prof.în.v.primar al acestei clase am constatat în cazul elevei B. I.. următoarele aspecte:

- **Mediul familial** – mama elevei este plecată în Anglia cu ceilalți doi copii, ea aflându -se în grija bunicii materne grav bolnavă.
- **Climatul familial** – conflicte mici și trecătoare.
- **Regim educativ** – lipsa supravegherii.
- **Colaborarea școlă** – familie – familie care răspunde la dialog doar la solicitări exprese.
- **Rezultate la învățătură**
 - a) discipline cu rezultate bune/foarte bune – educație muzicală, educație plastică, educație fizica;
 - b) discipline cu rezultate modeste – limba engleză;
 - c) discipline unde întâmpină dificultăți: limba și literatura română, matematică, istorie, geografie;
 - d) materii la care a rămas corigență – limba și literatura română, matematică, istorie, geografie;
 - e) situații de repetenție – datorită celor patru situații de corigență eleva a rămas repetentă;
 - f) activități extrașcolare în care se implică – nu s-a implicat în activitățile extrașcolare.
- **Nivelul achizițiilor școlare** – se situează la limita nivelului inferior al programei școlare.
- **Probleme școlare** – absenteism
- **Procese intelectuale** – atunci când profesorul explică sarcinile, eleva este distrasă de alte activități; pentru realizarea sarcinilor are nevoie de atenționări suplimentare din partea

profesorului, nu se focalizează pe sarcinile de lucru; omite părți importante ale informației învățate atunci când este solicitată la răspuns; exprimare ușoară și corectă.

Conduita la clasă

- a) participarea – se lasă greu antrenată, participă doar când este solicitată;
- b) comportamentul în timpul orelor – nereceptivă la cerințele și normele de conduită.
- **Motivația de învățare** – scăzută
- **Receptivitatea de învățare** – scăzută
- **Participare și implicare** - fluctuantă
- **Conduita în grup, relația cu profesorii** – se integrează în grup dar preferă sarcinile executive, manifestă respect în relația cu profesorii

Trăsături de caracter

- a) atitudini față de ceilalți – respect, prietenie;
- b) atitudini față de muncă – neimplicare;
- c) atitudini față de sine – nepăsare.

În anul școlar 2021 – 2022, eleva B. I. este înscrisă în clasa a IV a , dar a frecventat cursurile doar în semestrul I. Menționăm că bunica sa a fost contactat și informată despre situația școlară a elevei.

Învățarea prin joc

Profesor dr. Gaiță- Lukacs Ioana
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Jocul este activitatea predominantă în copilărie, de cele mai multe ori efectuată de bună voie, cu finalități diferite și dimensiuni formative.

Jocul poate fi transformat în metodă de învățare. El contribuie la asigurarea bunei dispoziții și angrenarea copilului în învățare într-o manieră distractivă. **Învățarea prin joc se referă la acumularea de noi cunoștințe, deprinderi și priceperi prin intermediul jocului.** Acesta se poate realiza voluntar sau involuntar. Adică, joc acest joc pentru că vreau să învăț lucruri noi sau joc acest joc pentru că este distractiv. Și dacă este jucat involuntar, finalitățile nu vor întârzia să apară. În general jocurile sunt gândite să acopere părți ale educației și dezvoltării copilului, într-o notă relaxantă. Fiecare tip de joc are o finalitate specifică sau mai multe finalități, ancorate în diferite etape ale dezvoltării.

Normele didactice impun respectarea principiului adaptării conținuturilor învățării la particularitățile de vârstă ale celui educat. Jocul este prezent în mediul instituțional al grădiniței, dar continuă în toate mediile sociale în care se formează.

Jocul alături de învățare, munca și creație este una dintre activitățile umane fundamentale. Jocul este o activitate constientizată de copil și tratată ca atare neputând să o confunde cu celelalte activități umane.

Jocurile fiind diferite, oferă un bagaj mare de cunoștințe dacă sunt aplicate corect și la momentul potrivit particularităților copilului (vârstă, stare de sănătate, interes etc.).

În primul rând, voi enumera câteva tipuri de joc și anume : joc de rol, joc pe perechi, joc senzorial, joc de construcție, jocul exercițiu, joc de mișcare, joc muzical, joc de creație, jocul de masă, jocul logic, jocul în aer liber, jocurile de cooperare, de cunoaștere, de socializare, de

relaxare, de încredere, de strategie, jocurile de echipă, de afirmare, de autocunoaștere, jocuri ce activează în anumite perioade a dezvoltării copilului și intervine ca un mod de învățare.

Atunci când realizăm un joc trebuie să avem în vedere pregătirea jocului, care presupune alegerea locației, resursele necesare, vârsta pentru care creăm jocul și crearea fișei de joc. În timpul jocului trebuie să fim atenți la regulile jocului, să aplanăm conflictele care pot apărea, să fim atenți la factorii de mediu, să respectăm condițiile de siguranță, să improvizăm și să ne adaptăm, să menținem interesul participanților și să ne adaptăm. După joc trebuie să fim atenți la feedback și evaluare, să facem debriefingul și să ne ocupăm de recompensarea participanților.

Jocurile de rol, de exemplu, ajută la pregătirea copilului pentru viața de adult. Copilul prin joc se transpune în personaje reale precum: părinții, educatoarea, doctorul, polițistul, pompierul etc. Astfel ia parte la tot felul de noi cunoștințe și le consolidează prin joc. Materialele/jucăriile cu care aceștia se joacă sunt la fel de importante. Ele implică dezvoltarea senzorială, creativitatea, dibăcia, coordonarea mână-ochi, dezvoltarea motricității fine etc.

Regulile pot fi parte din orice categorie de joc. Acestea cresc sentimentul responsabilității încă din copilărie, într-o manieră atractivă și distractivă. Dacă jocul nu are reguli sau pur și simplu se renunță la ele, capacitatea de creativitate și imaginație vor crește, dar se vor diminua alte beneficii. Depinde de ce urmărești la dezvoltarea copilului.

De asemenea, jocul se poate folosi pentru a cunoaște particularitățile individuale ale elevilor. Fiecare copil are un stil propriu de joc și, prin intermediul jocului, sunt evidențiate inteligența, voința, caracterul dominant, într-un cuvânt personalitatea. Pentru elevii din clasele primare, astfel de activități ludice sunt impetuos necesare! Practic, cea mai importantă metodă de a-l atrage pe copil spre școală este jocul, sinonim cu bucuria, energia și creativitatea.

„Munca înseamnă ceea ce un om este obligat să facă și joaca înseamnă ceea ce un om nu-i obligat să facă”(Mark Twain).

Jocul didactic

Profesor dr. Gaiță- Lukacs Ioana

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Conform profesorului universitar și autor a mai multor cărți pedagogice, Horațiu Catalano, afirmă în cartea “Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar” că: **“Jocul didactic este o metodă de învățământ în care predomină acțiunea didactică simulată.”**

În literatura de specialitate, jocul didactic este o metodă de sine stătătoare, dar și un mijloc eficient de activizare a întregului colectiv de elevi, dezvoltând spiritul de echipă. Metoda nu este deloc „nouă”, ci mai degrabă folosirea ei în manieră modernă ar putea fi considerată inovativă.

Organizarea jocului didactic presupune:

- Realizarea unei atmosfere ludice, cu muzică potrivită, lumină, sală aerisită și elemente de decor bine aranjate.
- Pregătirea materialului didactic la îndemâna copiilor și a coordonatorului de joc.
- Desfășurarea jocului în sine care presupune respectarea următoarelor:
 - introducerea în joc care se poate face pe o altă tonalitate a vocii (mai joasă), cu metode precum ghicitorile, surprizele sau imagini etc.,
 - anunțarea titlului și a scopurilor pe care ne dorim să le atingem pe parcursul/la finalul jocului,
 - descoperirea materialului didactic,
 - explicarea sarcinilor și regulilor jocului,
 - executarea jocului didactic care se poate desfășura în două moduri: coordonată de cadru didactic/coordonator (cel care inițiază jocul) sau participarea cadrului didactic la joc,
 - complicarea jocului care se face prin introducerea noilor reguli, a altor metode de rezolvare a problemelor sau a altor materiale didactice etc.
- Încheierea jocului este momentul în care copiii ies din atmosfera distractivă și se trece la evaluarea jocului.

- Evaluarea jocului didactic este ultimul moment al activității, unde cadrul didactic/coordonatorul jocului formulează o concluzie. Dacă este cazul, aceasta este etapa de înmânare a premiilor.

Avantaje ale jocului sunt:

- dezvoltarea cognitivă, mai ales când prin joc cei mici sunt provocați să compare, clasifice, analizeze, ordoneze.
- dezvoltarea inteligenței emoționale și a IQ-ului de grup.
- dezvoltarea creativității și a imaginației.
- formarea anumitor deprinderi de lucru, precum încadrarea într-un anumit timp sau anumit ritm.
- dezvoltarea fizică.
- conștientizarea importanței regulilor în viață.
- însușirea de noi cunoștințe etc.

Jocul didactic nu trebuie neapărat să fie condus de cineva cu pregătire pedagogică.

Urmând pașii de mai sus, în orice joc pe care îl alegeți, cu siguranță veți forma o atmosferă de **învățare prin joc** potrivită copiilor. Jocul a fost și este cea mai distractivă metodă de învățare pe care copilul o aplică încă din primele luni de viață.

Nu uitați că învățarea prin joc este posibilă atunci când jocul este aplicat așa cum trebuie și când trebuie!

Bibliografie:

Geissler E, „Mijloace de educatie”, Bucuresti, E.D.P., 1977

Huizinga J., „Homo Ludens”, Bucuresti, Editura Univers, 1977,

Avantajele utilizării softurilor educaționale în predarea matematicii

Profesor Lăutaru Alexandru

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Folosirea softurilor educaționale determină o atitudine pozitivă a elevilor atât față de disciplina de studiu la care este utilizat calculatorul, cât și față de valorile morale, culturale și spirituale ale societății și conduce la reducerea timpului de studiu. Societatea actuală cu schimbări permanente reprezintă o inedită provocare pentru educație. Existența fiecărui individ în parte, elev sau profesor, capătă un ritm din ce în ce mai alert, devine tot mai marcată de necesitatea cunoașterii rapide, complete și corecte a realității înconjurătoare, pentru ca luarea deciziilor să fie făcută ferm, oportun și competent.

Aceasta duce inevitabil la asimilarea de noi informații ce trebuie analizate, la necesitatea stocării și prelucrării acestora, deci la necesitatea utilizării calculatorului atât în viața de zi cu zi cât și în procesul instructiv-educativ. Calculatorul devine foarte util, atât pentru elev, cât și pentru profesor, însă folosirea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ, și nu să-l îngreuneze. Calculatorul trebuie folosit cu scopul de a duce la achiziționarea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi, care să permită elevului să se adapteze cerințelor unei societăți aflată în continuă evoluție. Atât elevii cât și profesorii trebuie să fie pregătiți pentru schimbări, să le întâmpine cu entuziasm, fără frică și rezistență.

Rolul decisiv revine profesorului, în a îndruma elevii cu încredere spre schimbare. Astfel, ei vor simți nevoia de a fi instruiți cât mai bine pentru a face față noutăților ce continuă să apară. Profesorul se situează în prima linie a schimbării, astfel încât permanent va trebui să se adapteze, să se acomodeze și să se perfecționeze.

Educația va trebui regândită în raport cu noile posibilități tehnice și în funcție de cerințele noii societăți. O clasificare acceptată a softurilor educaționale este cea realizată după funcția pedagogică specifică pe care o pot îndeplini acestea în cadrul unui proces de instruire: exersare, prezentare interactivă de noi cunoștințe, prezentarea unor modele ale unor fenomene

reale (simulare), testarea cunoștințelor, dezvoltarea unor capacități sau aptitudini printr-o activitate de joc.

Așadar, calculatorul și softurile educaționale specifice matematicii vin în ajutorul nostru al tuturor, pentru a ne putea organiza eficient activitatea și pentru a putea vedea în timp real anumite procese ce dovedesc caracterul practic aplicativ al disciplinei.

Softurile educaționale pot fi grupate astfel:

- Softurile interactive pentru însușirea unor cunoștințe noi.
- Softuri de exersare (Drill-and-Practice).
- Softuri de simulare
- Softuri pentru testarea cunoștințelor.
- Jocuri educative.

Avantajele utilizării softurilor educaționale sunt multiple și aduc după sine schimbări în plan personal, profesional și social pentru toate categoriile implicate în proces, folosite eficient preiau o mare parte din munca de rutină, care consumă mult timp și energie. Este dificil de realizat o ierarhizare a acestor avantaje, dar încercăm să prezentăm succint câteva dintre ele.

Pentru elevii cu deficiențe, aceste aplicații permit o inserție mai rapidă în societate, în procesul educațional prin posibilitatea de a alege strategii adecvate particularităților fiecărui individ, menite să ducă la rezolvarea diverselor aplicații.

De asemenea profesorul are posibilitatea de a reprojeta activitatea în funcție de secvența anterioară, prin prisma feedback-ului permanent primit și prin aprecierea imediată a răspunsurilor elevilor.

Utilizarea acestor metode conduce la dezvoltarea gândirii, astfel încât, pornind de la o modalitate generală de rezolvare a unei probleme, elevul își găsește singur răspunsul pentru un caz particular sau invers. Toate acestea ajută la stimularea gândirii logice, a imaginației, a capacității de învățare inovatoare, adaptabilă la condiții de schimbare socială rapidă, a unui stil de muncă independent.

Bibliografie:

1. Programul Intel-Teach. Cursul Intel Teach – Instruirea în societatea cunoașterii, 2007
2. Predarea interactivă centrată pe elev (Modul pentru dezvoltarea profesională a personalului didactic), Editura Educația 2000+, București, 2005
3. Elearning.ro
4. Predarea interactivă centrată pe elev (modul pentru dezvoltarea profesională a personalului didactic), Editura Educația 2000+, București, 2005

Modernism în școala tradițională

Profesor Raica Luciana

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Prin educație, în principal, omul trece de la starea de existență pur biologică la aceea de existență socială. Dacă omul ar fi la naștere înzestrat prin ereditare, cu posibilitățile adultului, nu ar exista educație. În ceea ce privește procesul devenirii omului ca ființă socială nu este nicio deosebire între copilul născut într-o mare metropolă și cel născut într-un trib primitiv, întrucât amândoi trebuie să învețe totul. O parte a învățaturii este rezultatul contractului spontan al omului cu diferite aspecte ale vieții sociale, dar cea mai consistentă parte a învățaturii se acumulează prin instruire, prin forme organizate și sistematice. Funcția fundamentală a educației este aceea de a vehicula, selecta, actualiza și valorifica experiența socială în vederea asigurării unei integrări eficiente și rapide a individului în societate și, prin aceasta, în vederea creării premiselor autodeterminării individului ca factor de progres social. Metodele moderne sunt, în esență, direcții noi, metodologice în explorarea universului cunoașterii. Aceste noi direcții corespund principiilor educației noi, științifice, școlii active, contemporane. Criteriile metodologice noi se materializează în conținutul și tehnologia metodelor clasice, tradiționale. Acestea le înnobilează conținutul, înlătură verbalismul, creează activismul, solicită elevul în procesul cunoașterii, creează satisfacții și împliniri, în cooperarea sa cu cadrul didactic în dobândirea sistemului de cunoștințe, priceperi, deprinderi.

Între aceste două tipuri de metode, tradiționale și moderne, există o strânsă legătură. Dacă primele se consideră clasice, foarte multe dintre metodele moderne sunt tot atât de clasice. Cele clasice, tradiționale, au persistat secole și milenii în problematica învățământului. Să le considerăm ca posibile de modernizat, după cum cele moderne să le înțelegem ca geneză tot în problematica și retrospectiva secolelor și mileniilor.

Valențele formativ-educative ale acestor metode moderne, interactive ca practici de succes atât în învățare cât și în evaluare sunt multiple:

- stimulează implicarea elevilor în mod activ la rezolvarea sarcinilor și îi fac mai conștienți de responsabilitatea ce o au;

- oferă posibilitatea aplicării în practică a cunoștințelor, a exersării priceperilor și deprinderilor în diferite contexte;

- asigură o mai bună înțelegere a cunoștințelor noi și oferă posibilitatea integrării lor în bagajul de cunoștințe deja existent, făcându-le astfel operaționale;

- dau posibilitatea formării unei imagini de ansamblu asupra activității elevului, pe o perioadă mai mare de timp și privit sub mai multe aspecte;

- evaluarea se integrează în mod organic în procesul de predare-învățare, toate trei componentele căpătând un aspect interactiv;

- valorifică și stimulează potențialul creativ și originalitatea elevului deoarece sarcinile merg până la individualizare;

- elevul nu mai este tentat de a învăța doar pentru notă;

- reduc stresul, monotonia, stimulează elevul, oferă posibilitatea îmbunătățirii activității.

Piaget considera că școala trebuie să fie concepută ca un centru de activități reale, practice, desfășurate în comun, în așa fel ca inteligența logică să se formeze în funcție de acțiunea și de schimbările sociale.

BIBLIOGRAFIE:

1. Constantin Cucuș, 2008, Teoria și metodologia evaluării, Editura Polirom, Iași.
2. Crenguța Lăcrămioara Oprea, 2003, Pedagogie. Alternative metodologice interactive, Editura Universității din București.
3. Otilia Păcurari, Anca Țârca, Ligia Sarivan, 2003, Strategii didactice inovative, București.

Obiceiuri de iarnă din zona Hunedoarei

Prof. înv. primar Avram Mariana

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Izolată printr-o centură de păduri, populația Pădurenilor din Hunedoara locuiește în sate mici, așezate pe culmi și creste de dealuri, despărțite prin văi adânci prin care curge câte un râuleț sărac în apă. Aici s-a dezvoltat, datorită condițiilor geografice speciale, una dintre cele mai originale culturi populare.

Ignatul „se ține” întotdeauna cu cinci zile înainte de Crăciun, adică în 20 decembrie a fiecărui an. Sărbătoarea lui Ignat este „ținută” mai cu seamă de pădurence: „nu-i bine să torci, să țeși, să coși”, și este precedată de ascultarea poveștii lui Ignat, care se spune în Ajunul sărbătorii, respectiv în 19 Decembrie (În zonă se pronunță Inat în loc de Ignat).

Calendarul ortodox consemnează ziua astfel: „Sfântul Sfințit Mc. Ignatie Teoforul”, fără cruce cu negru sau roșu.

Ziua era dedicată mai demult tăierii porcului din gospodărie. Înjunghierea avea atunci și o semnificație sacră; o jertfă de sânge adusă unui anumit zeu sau patron. Să nu uităm că „Ziua lui Ignat” cum i se mai spune acestei sărbători precede Solstițiul de iarnă.

Cu timpul latura sacră a scăzut ca importanță în schimb s-a acordat interes tot mai mare celei materiale. Carnea, caltaboșii, cârnații, jumările, untura asigură mare parte din hrana familiei pe timp de iarnă, iar slănina pusă la saramură, apoi afumată și ținută la loc răcoros și aerisit ajunge tot timpul anului.

Gospodăriile mai înstărite taie doi porci, cât mai aproape de Crăciun, cele mai modeste taie unul, mai mic și cât mai devreme, adică prin luna noiembrie, atunci când termină proviziile de hrană destinate acestuia: grăunțe, dovleci, ierburi etc. Oricum, una din dorințele oricărei gospodării sătești este să taie un porc înainte de Crăciun. În Ținutul Pădurenilor s-a păstrat până în zilele noastre datina spunerii și ascultării poveștii lui Ignat: „Toți trebuie să audă această poveste în fiecare an, cine nu o ascultă s-ar putea să dea rele”.

Specific județului Hunedoara este „colindul cu dubă”. Acest obicei s-a păstrat în Ținutul Pădurenilor și în localitățile de pe Valea Mureșului (vestul județului).

Pregătirea pentru colindat constă în formarea cetei de colindători (de regulă, feciori între 16 și 25 ani). Localitățile pot avea una sau mai multe cete, în funcție de tradiție. După constituirea cetei se aleg doi conducători – „vătafi” – unul pentru ceata de colindători și altul pentru ceata de dubași („bândași”). De obicei, dubașii sunt mai puțini. O altă funcție în ceată este cea de „iapă”, „cal” sau „cărăuș”, care cară darurile primite de colindători. Trebuie să menționăm faptul că repetițiile colindelor și a jocurilor încep, de obicei, din 15 noiembrie și se țin la casa vătafului sau la căminul cultural. În unele localități ceata este însoțită și de o „călăuză”, care cere permisiunea gazdei de a fi colindată și transmite cetei informațiile primite.

Colindatul propriu zis este diferit de la o localitate la alta, în funcție de tradiția locului. În unele sate, dubașii nu bat dubele numai pe drumul dintre locuințele unde se colindă, în alte localități dubașii acompaniază ceata de colindători și în timpul cântecului. Repertoriul este variat, de la tradiționalul refren „leru-i ler” până la străvechea colindă a cerbului, simbol al pădurilor care îmbracă întreg ținutul.

Ceata de flăcăi se risipește în 25 decembrie, odată cu petrecerea de încheiere a colindatului, petrecere la care, în funcție de preferințele locului, poate participa și comunitatea.

În noaptea Ajunului de Anul Nou, fetele pe lângă sânvășirea lor, care avea un scop ocular, de aflare a calităților și a neajunsurilor „sortitului” făceau și sânvășirea animalelor domestice: prăjeau boabe de grâu pe plita sobei, pe care le dădeau în ziua de Anul Nou vitelor „asigurând” astfel fecunditatea și evident înmulțirea animalelor din gospodărie.

Dar ritualul care se referea direct la cultura cerealelor era cel prilejuit de Sântion, când toate gospodinele făceau „Păpușa lui Sântion”. Pe o creangă cu trei rămurele se introduceau mere, pere, prune uscate, se legau de grâu, secară, știulete de porumb, o bucată de slănină, un colăcel, cam tot ce produce omul în gospodărie. Păpușa mai era împodobită cu mărgele, batic de fată și diferite podoabe femeiești, la toate acestea se mai adăugau și două lumânări.

Când venea preotul cu crucea, în ziua de Bobotează, gospodina aprindea lumânările din Păpușă, săruta crucea, după care da păpușa din mână în mână tuturor membrilor familiei, numărându-se ca atunci când sărută crucea, și sunt stropiți cu apă sfințită pe cap, să o aibă asupra lor. După ce ieșea preotul din gospodărie păpușa era dusă cu lumânările aprinse în hambarul cu

cereale pentru a stinge lumânările chiar de boabele de grâu, în credința că acest ritual magico – religios asigura o bună recoltă în anul care abia începea.

Bibliografie

*** „Geografia României”, vol. III, București, Editura Academiei R.S.R., 1987

Rozalia Pistori – „Hunedoara – un colț de lume românească”, Editura PROMUN, Arad, 2007

Modernitate în predarea operei lui Ion Creangă

Prof. înv. primar Avram Mariana

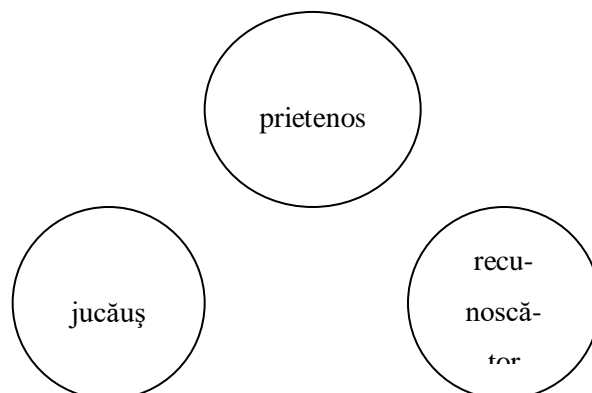
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

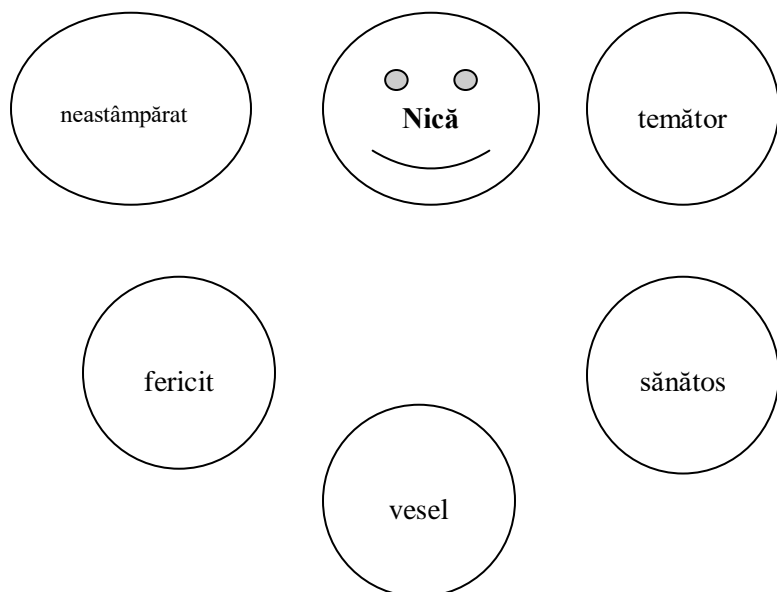
Ciorchinele este o strategie de predare care îi încurajează pe elevi să realizeze conexiuni între idei. Este o formă de gândire neliniară, care aproximează în mare măsură felul în care funcționează mintea omenească. Ciorchinele poate fi folosit atât în faza de *Evocare*, cât și în faza de *Reflecție*. Este utilizat pentru a stimula gândirea înainte de a studia mai temeinic un anumit subiect sau ca mijloc de a rezuma ceea ce s-a studiat, ca modalitate de a construi asociații noi, sau de a prezenta noi sensuri. Este o metodă de scriere dar și o strategie de găsire a căii de acces la propriile cunoștințe, înțelegeri sau convingeri legate de o anumită temă.

Ciorchinele este o strategie flexibilă. Poate fi realizată individual sau ca activitate de grup. Folosită în grup, ea poate servi drept cadru pentru ideile grupului, ceea ce le oferă elevilor ocazia de a afla asociațiile și relațiile stabilite de ceilalți.

Ciorchinele făcut individual este o pauză binevenită din brainstorming-ul de grup, pentru că este rapid și le permite tuturor elevilor să se implice activ în procesul de gândire. Dacă se aplică individual, subiectul trebuie să fie familiar elevilor, care nu mai pot culege informații de la membrii grupului. După expirarea timpului, ciorchinii individuali pot fi comunicați perechii sau grupului.

Ciorchinele-Nică

Cvintetul are capacitatea de a rezuma informațiile, de a surprinde complexitatea ideilor, sentimentelor și convingerilor în câteva cuvinte este o deprindere importantă. Un cvintet este o poezie care necesită sinteza informației și materialelor în exprimări concise care descriu sau exprimă reflecții asupra subiectului.

Termenul de *cvintet* provine din limba latină și numește o *poezie de cinci versuri*. Învățătorul prezintă mai întâi regulile de scriere a acestei poezii, apoi oferă câteva exemple. Cere apoi grupului să-și scrie propriile poezii de cinci versuri. La început, unora li se va părea greu și de aceea este bine să se lucreze în perechi. Se dă elevilor un subiect pentru poezii, și se acordă cinci până la șapte minute să le scrie. Varianta inițială trebuie să fie individuală, după care fiecare pereche va reține din cele două poezii ceea ce le place mai mult și vor rescrie un cvintet final. Aceasta stimulează discuția, permițând continuarea și adâncirea reflexiei asupra subiectului. De asemenea, fiecare elev trebuie să-și asculte perechea și să extragă din varianta acestuia idei cu care amândoi sunt de acord.

- ❖ Primul vers constă dintr-un cuvânt care exprimă subiectul (de obicei substantive);
- ❖ Al doilea vers este format din două cuvinte care descriu subiectul (două adjective);
- ❖ Al treilea vers este format din trei cuvinte care exprimă acțiuni (de obicei verbe la gerunziu);

- ❖ Al patrulea vers este format din patru cuvinte care exprimă sentimente față de subiect;
- ❖ Ultimul vers este format dintr-un cuvânt care exprimă esența subiectului.

Variantele finale pot fi comunicate întregii clase.

Cvintetele sunt instrumente rapide și eficiente de reflecție, sinteză și rezumare a conceptelor și informațiilor.

Cvintetul -NICĂ

Copil,
Frumos, năzdrăvan,
Învățând, jucându-se, alergând,
Trăiește clipa cu intensitate,
Inocență.

BIBLIOGRAFIE

Achim, S. și (2005) Metodica predării limbii române Casa Corpului
colectivul – învățământ primar Didactic - Deva

PROIECT DE LECȚIE – CADRUL ERR

Prof. înv. primar Silveșan Nicoleta
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

DISCIPLINA: EDUCAȚIE CIVICĂ

TEMA: TOLERANȚA

CLASA: a IV-a

VALORI ȘI ATITUDINI:

- Respect și încredere în sine și în ceilalți;
- Recunoașterea unicității fiecărei persoane;
- Receptivitate la emoțiile celorlalți;
- Valorizarea relațiilor interpersonale.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

La sfârșitul activității, elevii vor fi capabili :

O1- să definească termenul de “toleranță”;

O2- să identifice cauzele care determină un comportament intolerant;

O3- să exemplifice situații de toleranță/intoleranță în cadrul relațiilor interpersonale, în familie, clasă, societate;

TIPUL LECȚIEI: formare de priceperi și deprinderi

METODE ȘI PROCEDEE: povestirea, conversația, exemplul, descoperirea, brainstorming, studiu de caz, problematizarea, jocul de rol, cubul;

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

EVOCARE

a) activități de spargerea gheții și de încălzire

Joc: “Pizza”

Scop: crearea unei atmosfere relaxante, apropierea interpersonală, cunoaștere și relaționare între participanți, introducerea într-o atmosfera relaxantă și distractivă.

Regulile jocului:

Participanții așezați în cerc, se întorc toți cu fața într-o singură direcție, stând unul înapoia celuilalt. Grupul are sarcina să gătească o pizza, iar tava în care se pregătește compoziția este spatele fiecăruia dintre participanți. Astfel, ei trebuie să efectueze următorii pași:

- se frământă aluatul (se masează mușchii spatelui prin pișcarea ușoară a pielii);
- se întinde aluatul (se masează mușchii spatelui ținând palmele întinse);
- se adaugă apoi ingredientele: cașcavalul, ouăle, se taie salamul (lovituri subtile cu degetele sau pumnii, frecare cu podul palmei etc);
- se introduce tava “în cuptor” (elevii se deplasează în cerc) și se așteaptă că să fie coaptă. Poftă bună!

După ce o tranșă “a fost scoasă de la cuptor”, se mai pregătește încă una, dar de data aceasta, grupul trebuie să se întoarcă în direcția opusă, astfel cei care au făcut masaj celor din fața lor, vor fi acum masați chiar de aceștia.

b) Anunțarea temei și a obiectivelor

- Brainstorming - toleranța
- Se citește povestea „Gândăcelul care-și căuta un prieten”
- Se intuiește tema și se anunță obiectivele lecției: audierea unui text și analizarea comportamentelor personajelor; identificarea mesajului; raportarea mesajului textului la experiența personală.

REALIZAREA SENSULUI

c) Dirijarea învățării

Se aplică metoda cubului:

- Se aleg fețele cubului pentru fiecare grup.
- Se împart sarcinile de grup.
- Se distribuie fișele cu sarcini de lucru pentru fiecare grup:

1. Descrie însușirile personajelor (gândăcelul, greierașul, licuriciul).

2. Compară însușirile personajelor.

3. Asociază însușirile cu personajele .
4. Analizează comportamentul personajelor.
5. Aplică: Răspunde la întrebarea: Ce calități consideri că trebuie să aibă un prieten adevărat?

6. Argumentează: Ești de acord cu comportamentul gândăcelului?

Da – de ce?

Nu – de ce?

d) *Fixarea cunoștințelor*

Putem spune că gândăcelul a avut un comportament tolerant? Ce s-a întâmplat din cauza lipsei lui de toleranță?

REFLECȚIA

e) *Retenția și transferul*

- Cunoașteți în viața reală persoane cu un comportament asemănător celui al gândăcelului? Exemplificați.
- Care credeți că sunt cauzele unui comportament intolerant? Ce ar trebui să facem ca să devenim toleranți?
- Dați exemple de situații când este bine să fim toleranți și de situații pe care nu ar trebui să le tolerăm.

Se fac aprecieri frontale și individuale, se evaluează activitatea de grup.

Se încheie activitatea cu intonarea cântecului „Prietenii”.

Integrarea copiilor cu cerințe educative speciale în școlile de masă

Prof. înv. primar Silveșan Nicoleta

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Conceptul de „cerințe educative speciale” aspiră la depășirea tradițională a separării copiilor pe diferite categorii de deficiențe, printr-o abordare non-categorială a tuturor copiilor.

Cerințele educative speciale desemnează acele cerințe ori nevoi speciale față de educație care sunt suplimentare dar și complementare obiectivelor generale ale educației pentru copil. Fără abordarea adecvată a acestor cerințe speciale nu se poate vorbi de egalizarea șanselor de acces, participarea și integrarea școlară și socială.

Fiecare copil prezintă particularități individuale și de relație cu mediul, trăsături care necesită o evaluare și o abordare personalizată. Copiii cu deficiențe au și ei aceleași trebuințe în creștere și dezvoltare. Acești copii au în același timp și anumite necesități, particulare, specifice, individualizate.

În declarația de la Salamanca, a conferinței mondiale a educației speciale, adoptată de reprezentanții a 88 de guverne și 25 de organizații internaționale, se stipulează clar:

- fiecare copil are dreptul fundamental la educație și fiecărui copil trebuie să i se ofere șansa de a ajunge și de a se putea menține la un nivel acceptabil de învățare;
- fiecare copil posedă caracteristici, interese, aptitudini și necesități de învățare proprii;
- proiectarea sistemelor educaționale și implementarea programelor educaționale trebuie să țină seama de marea diversitate a caracteristicilor și trebuințelor copiilor incluși în programul educațional;
- copiii cu cerințe educative speciale trebuie să aibă acces la școlile obișnuite (școlile publice), iar aceste școli trebuie să-și adapteze procesul didactic conform unei pedagogii centrate asupra copilului, capabilă să vină în întâmpinarea nevoilor de cunoaștere a fiecărui elev în parte;
- școlile obișnuite, care au abordat această orientare sunt cele mai importante instanțe de combatere a atitudinilor discriminatorii, construind o societate bazată pe spiritul de acceptare și respect, oferind șanse egale la educație pentru toți elevii; mai mult, ele asigură o educație utilă

pentru majoritatea copiilor, îmbunătățind eficiența și gradul de utilitate socială al întregului sistem educațional.

Educația sau școala incluzivă implică cu necesitate pregătirea de ansamblu a școlii și societății, pentru a primi și satisface participarea persoanelor cu dizabilități la medii școlare și sociale obișnuite, ca elemente componente naturale ale diversității umane, cu diferențele ei specifice.

Educația sau școala incluzivă implică ideea de schimbare a școlii și societății în ansamblu, cu scopul de a răspunde dezideratului societății viitorului - „o societate pentru toți” comprehensivă și integratoare prin însăși natura ei, care să răspundă mai bine prin co-educație nevoilor, potențialului și aspirațiilor tuturor copiilor, inclusiv ale celor deosebiți de dotați sau talentați, ale celor care nu fac față în prezent în școala obișnuită, ale celor cuprinși în școlile speciale separate.

Integrarea școlară este un proces de includere în școlile de masă/clase obișnuite la activitățile educative formale și nonformale, a copiilor considerați ca având cerințe educative speciale.

Dacă acceptăm ideea că, după absolvirea școlii, toți copiii (inclusiv cei cu dizabilități/cerințe speciale) trebuie să beneficieze de șansa de a participa activ la viața socială, atunci trebuie să le acordăm necondiționat această șansă încă din școală; deci integrarea socială este pregătită și condiționată de integrarea școlară. Pe de altă parte, dificultățile apărute în procesul integrării nu sunt generate atât de natura cerințelor speciale ale elevilor integrați, cât mai ales de modul nostru de a percepe acest proces, așadar, în esență, este o chestiune de atitudine. Pentru a clarifica unele aspecte esențiale cu privire la educația integrată/incluzivă, putem efectua următoarea sinteză:

Ce este integrarea?	Ce nu este integrarea?
-a educa acei copii cu cerințe speciale în școli obișnuite alături de ceilalți copii normali; -a asigura servicii de specialitate(recuperare, terapie educațională, consiliere școlară, asistență medicală și socială) în școala respectivă; -a acorda sprijin personalului didactic și	- a cuprinde copii cu Ces în programul școlilor obișnuite fără pregătirea și suportul necesar -a izola copiii cu CES în școlile obișnuite sau a plasa clasele speciale în extremitatea clădirii școlii ori în spații separate de clădirea principală a școlii; -a grupa copii cu CES foarte diferite în același

<p>managerilor școlii în procesul de proiectare și aplicare a programelor de integrare;</p> <p>-a permite accesul efectiv al copiilor cu CES la programul și resursele școlii obișnuite</p> <p>-a încuraja relațiile de prietenie și comunicarea între toți copiii din clasă/școală</p> <p>-a educa și ajuta toți copiii pentru înțelegerea și acceptarea diferențelor dintre ei</p> <p>-a ține cont de problemele și opiniile părinților</p> <p>-a asigura programe de sprijin individualizate pentru copiii cu CES</p> <p>-a accepta schimbări radicale în organizarea și dezvoltarea activităților instructiv educative din școală</p>	<p>program;</p> <p>-a ignora cerințele strict individuale ale copilului;</p> <p>-a expune copilul unor riscuri nejustificate;</p> <p>-a solicita sarcini nerealizabile în aplicarea programului de integrare a personalului didactic și managerilor școlii;</p> <p>-a ignora problemele și opiniile părinților;</p> <p>-a plasa copiii cu CES în instituții școlare obișnuite alături de copii mai mici ca vîrstă;</p> <p>-a structura un orar separat pentru copiii cu CES aflați în școli obișnuite</p>
---	---

Din cele prezentate mai sus ne dăm seama că integrarea necesită desfășurarea unui sistem încheiat de acțiuni, din domenii diverse: psihologie, pedagogie, sociologie, asistență socială, asistență medicală, organizatoric, juridic, politic etc. Acțiunile respective trebuie desfășurate începînd de la nivelul individual pînă la cel social, urmărindu-se, în final, transformarea societății într-un sistem capabil să asigure integrarea persoanelor cu CES în structurile din interiorul său.

În scopul unei reușite depline a copiilor cu dizabilități/cerințe educative speciale într-o școală de masă, este nevoie de parcurgerea în timp a mai multor etape distincte prin care se urmărește asigurarea condițiilor optime pentru o nouă formă de organizare a școlii și a curriculumului aplicat în școala respectivă. Iată, în sinteză, cele mai importante etape a acestui amplu demers reformator al sistemului actual de învățămînt din țara noastră:

-Sensibilizarea-este prima etapă și urmărește pregătirea mediului școlar (începînd de la conducerea școlii, continuînd cu colectivul de cadre didactice, elevii, personalul administrativ al școlii, părinții copiilor). În această etapă, prin acțiuni de informare pe toate căile, se încearcă identificarea și valorificarea potențialului uman existent în școală (în primul rînd cadrele didactice) care să dorească și să aibă competența necesară în lucrul cu clasele și cu elevii incluși într-un program de integrare.

-Trainingul-este pasul următor, în care persoanele din școală implicate în activități didactice și care manifestă deschidere față de ideea integrării sunt incluse într-un program de training unde învață principii, metode și tehnici adecvate activităților instructiv-educative cu elevii deficienți și/sau dificili și, în același timp, modalitățile prin care aceste metode și tehnici pot fi adaptate în timpul orelor la clasă pentru fiecare categorie sau tipuri de elevi în parte, astfel încât fiecare dintre ei să primească cunoștințele în forme accesibile capacităților și cerințelor proprii de învățare.

-Luarea deciziei-reprezintă o etapă decisivă care, prin implicațiile sale, va determina schimbări majore la nivelul vieții sociale în ansamblu. Această etapă are o conotație managerială puternică și implică reorganizarea structurilor funcționale ale școlii și revizuirea atitudinii tuturor angajaților școlii față de actul educațional în noile condiții impuse de procesul integrării.

-Tranziția-este etapa cea mai dificilă, în care transformările manageriale din școală solicită din partea cadrelor didactice, în special, adoptarea noilor modalități de lucru în plan didactic și renunțarea la unele stereotipuri care vin în contradicție cu noul mod de abordare a educației în condițiile integrării. Cel mai dificil moment, pentru unii profesori, va fi atunci când vor fi nevoiți să-și reorganizeze seturile de status-rol în concordanță cu noile poziții oferite de relația profesor-elev privită din perspectiva integrării/incluziunii. Tranziția spre noul mod de lucru necesită schimbări și în organizarea școlii privind structura claselor, dotările necesare în clasă și în școală, alcătuirea unui curriculum flexibil și accesibil fiecărui elev în parte, stabilirea unor modalități noi de relaționare și colaborare cu părinții copiilor.

-Evaluarea procesului-este o etapă fundamentală care asigură reușita integrării. Ea trebuie să se facă periodic prin implicarea tuturor părților: profesori, elevi, părinți și uneori, o serie de experți (cadre didactice universitare, cercetători în domeniu). Evaluarea ajută în primul rând adaptarea permanentă la nevoile reale ale elevilor a tuturor proceselor care se desfășoară în școală pe linia integrării/incluziunii și, în același timp, permite menținerea unei transparențe și a unei flexibilități absolut necesare în privința organizării și conducerii școlii.

Pentru parcurgerea ultimelor 3 etape este absolut necesară existența unui grad de autonomie școlară pe linia organizării și elaborării strategiilor curriculare în concordanță cu realitățile școlii, respectând unele direcții de ansamblu stabilite de instituțiile superioare de decizie și impuse de idealul educațional și de tipul de educație promovat de societate la un moment dat.

Bibliografie

VERZA, E. , PAUN, E. „Educatia integrata a copiilor cu handicap”, Unicef, 1998

POPESCU, E. , PLESA, O.(coord) „Handicap, retardare, integrare”, Bucuresti, Pro Humanita,
1998

VRASMAS, T. „, Invatamant si/sau inclusiv”, Ed. Aramis, 2001

Noutăți în dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române (DOOM 3)

Profesor Solomon Melinda
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

DOOM 3 (2021) este o ediție nouă, integral verificată și substanțial îmbogățită a DOOM2 (2005), totalizând aproximativ 64.500 de cuvinte, dintre care aproximativ 3600 sunt nou introduse. Răspândirea pe larg a internetului și a consecințelor acestuia prin numeroase și diverse modalități de comunicare umană a condus la schimbarea la față a lexicului, în primul rând, precum și la răspândirea cvasigenerală a unor forme care, până odinioară, aveau statut de normă în limba română. DOOM este destinat tuturor celor care își doresc să vorbească fără abatere de la normă.

După apariția DOOM 2 a urmat o reacție mai mult de condamnare a noilor modificări, deși și atunci, ca și acum, acestea au fost făcute sub presiunea uzului și a consecințelor evolutive ale limbii. Chiar și cei care sunt departe de domeniul lingvistic și-au spus punctul de vedere, adesea bazat pe zvonuri sau pe o cunoaștere aproximativă a normelor limbii.

Ce avem nou în DOOM? În primul rând, este vorba de introducerea a 3 600 de cuvinte noi, marcate cu semnul plus (+), care astfel pot fi ușor delimitate, și a circa 3 000 de modificări, marcate cu semnul exclamării (!). O noutate în ediția actuală a dicționarului respectiv, față de cele precedente, este faptul că au fost eliminate multe variante ale cuvintelor, întrucât, așa cum relevă Ioana Vintilă-Rădulescu, coordonatoarea ediției în cauză, „tendința este către o limbă cât mai normată; lumea vrea să știe cum se spune exact așa, și nu altfel. Și atunci am eliminat foarte multe dintre variante. Unele de grafie. De exemplu, unele scrise fără cratimă: „**binevenit**”, „**offline**”, „**online**”. Sau la variantele de pronunțări/accentuări am păstrat o singură formă ca „**antic**”, „**profesor**”, deși vechile accentuări erau „**antić**”, „**profesor**”. De asemenea, au fost introduse multe împrumuturi, în majoritatea lor fiind anglicisme, dar sunt prezente multe alte elemente lexicale derivate, create pe teren propriu. Astfel, sunt introduse multe împrumuturi, destul de frecvente în uzul oral, în primul rând, dar și în cel scris, cu precădere în mass-media, care, se știe, sunt un vehicul perfect de răspândire a tot ce este nou în limbă. Desigur, așa cum

era de așteptat, cele mai multe neologisme/împrumuturi sunt de origine engleză, cele care reflectă domenii precum tehnologiile informaționale: *delete, e-mail, audiobook, bitcoin, selfie, a updata, a upgrada, hacker, browser, cookie* etc., modă, turism și alte segmente ce țin de aspectul social, economic, cultural: *hairstylist, low cost, brand, shopping center, showbusiness, voucher, take away, best of, fast-food, fresh, check-in, cache, Black Friday, hand-made, bullying, antibullying* etc., precum și multe cuvinte noi din domeniul mijloacelor de informare în masă: *blog, blogging, breaking news, fake, fake news, flyer, news alert* etc.

Pe lângă împrumuturile directe din diverse limbi, sunt introduse și multe cuvinte create pe teren propriu, prin derivare sau compunere, care țin de limba standard sau o depășesc: *biosecuritate, bioterorism, antivaccinist, HoReCa, agropensiune* etc. sau *făloșenie, a găta* (pop.). Multe cuvinte au fost create și, apoi, introduse în DOOM 3 în perioada pandemică, căci, în viziunea I. Vintilă Rădulescu, ar fi fost și greu să nu fie remarcate „niște «cuvinte ale pandemiei», fie românești, ca *abord, anticorpi monoclonali, autoizolare, autocarantinare, betacoronavirus, comorbiditate, contacti, coronasceptic, coronavirus, intubare, noninvaziv*, fie străine, ca *lockdown, green pass*, sau chiar abrevieri pronunțate ca în engleză, precum *PCR*, pronunțat «pisiar»”.

În ce privește modificările de tip normativ, putem evidenția câteva aspecte ce vizează cele mai frecvente forme din uz. În primul rând, așa cum citam mai sus, este vorba de eliminarea mai multor variante ale cuvintelor sau ale formelor gramaticale cu scopul decongestionării acestora. Așadar, dicționarul, în noua lui ediție, recomandă o singură variantă din două sau mai multe: a) de accent: *colaps, mijloc, intim, precaut, prognostic, penurie, profesor, trafic* etc.; b) de flexiune: se acceptă numai formele cu alternanță la unele adjective sau substantive: *analoagă*; g.-d. *îmbrăcăminții*; c) de grafie: ortografia abrevierilor formate din majuscule doar fără punct (*NATO, USM, ASEM, UNESCO*), dar, prin tradiție, au fost păstrate punctele la abrevierile din latină (*P.S., P.P.S.*); d) dintre variantele *cu -a* (din registrul popular) și cele *fără -a* (literare) ale unor adverbe sau pronume au rămas, în unele cazuri, **doar cele fără -a** (*nimic, atunci* în loc de *nimica, atuncia*).

O altă modificare ar fi schimbarea ordinii unor variante, de exemplu, *a birui: să birui/să biruie; a se îngâmfa: să mă îngâmf/să mă îngâmfiez*. De asemenea, au fost adăugate totuși unele variante la anumite substantive nume de ocupații terminate în **-loga** din registrul

colocvial: *filoloagă*, *astroloagă*, la unele substantive neologice terminate în *-a* sau *-ia* (care creează impresia ca ar fi articulate): și o variantă cu finala adaptată *-ă*, respectiv *-ie*, ca formă nearticulată: *salsa/salsă*; *mass-media/mass-medie*, și unele dublete lexicale, precum *greier/greierul* și *greier/greierele*, cu pluralul comun *greieri/greierii*; *ansamblu/ansambluri* (tehn.) *ansamble*; *astru* (s.m.) / *aștri*; *astru* (s.n.) / *astre*.

Am observat și modificarea altor forme gramaticale, precum pronumele și locuțiunile pronominale de politețe. Întrucât în ultima vreme sunt tot mai prezente în limbajul standard formele *domnia-sa*, *domnia-lor*, *domnia-ei*, *domniile-lor* în locul pronumelor percepute ca învechite și chiar cu nuanțe ușor depreciative (*dumnealui*, *dumneaei*, *dumnealor*), în DOOM 3 au fost operate modificările necesare. Astfel, noile pronume de politețe se scriu cu literă mică și se utilizează cratima: *domnia-sa* (*dânsul*, *dumnealui*) pr., g.-d. *domniei-sale*; *domnia-voastră* (*dumneavoastră*) pr., *domniei-voastre*; *domnia-lui* (*dânsul*, *dumnealui*) pr., g.-d. *domniei-lui*, pe când locuțiunile tradiționale de politețe, ortografiate cu majusculă la ambii termeni presupun un singur sens, cel de adresare sau comunicare către/despre un domnitor sau boier (*Domnia Sa* (despre un domnitor, boier), *Domnia Voastră* (către un domnitor, boier), *Domnia Lui/Ei* (despre un domnitor, boier). Putem vorbi și despre renumitele deja forme de plural, recomandate de DOOM 3: *croasant/croasante* (în DOOM-2 era „*croasanți*”); *ecler/eclere* (în DOOM-2 era „*ecleruri*”). La cuvintele de proveniență străină neadaptate grafiei românești, articolul hotărât enclitic se leagă astfel: - la cuvintele terminate în „w” pronunțat „v”, „k” pronunțat „c” și „y” pronunțat ca „i”, articolul hotărât enclitic se leagă (fără cratimă): *basedowul/ basedowuri*, *drinkul/ drinkuri*, *bodyuri*; - la cuvintele a căror finală prezintă deosebiri între scriere și pronunțare (*bleu/ bleu-ri*), articolul hotărât enclitic se leagă cu cratimă în următoarele situații: cuvinte cu finala „w” pronunțată „(o)u” (*show-uri*); - combinații străine de litere: *chardonnay-ul/ chardonnay-uri*, *display-ul/ display-uri*, *flash-ul/ flash-uri*, *scotch-ul/ scotch-uri*, *speech-ul/ speech-uri*.

Din seria modificărilor ce privesc încadrarea lexico-gramaticală, le considerăm demne de luat în seamă pe următoarele: a) interpretarea drept cuvinte compuse și ortografierea cu cratimă a expresiilor: *două-puncte*, *punct-și-virgulă* (ca semne de punctuație); b) schimbarea calificării din categoria numeralelor colective în categoria pronumelor/adjectivelor pronominale: *amândoi*, *amândouă*, *tustrei*, *tustrele* (DOOM 3 Notă: 15).

Așadar, consider că majoritatea schimbărilor, modificărilor efectuate în ediția nouă a DOOM reflectă o situație reală a dinamicii limbii, a uzului, în general și ele sunt recomandate spre a fi utilizate și respectate.

Bibliografie:

Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române, Ediția a III-a revăzută și adăugită, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2021.

Necesitatea și posibilitatea exersării inteligențelor multiple în desfășurarea activităților de limba și literatură română

Profesor Solomon Melinda

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

"Este de cea mai mare importanță să recunoaștem și să dezvoltăm toată diversitatea de inteligențe umane și toate combinațiile de inteligențe. Dacă recunoaștem acest lucru, cred că vom avea cel puțin o mai bună șansă de a ne ocupa în mod adecvat de problemele pe care le întâmpinăm în viață." (Howard Gardner, *Teoria Inteligențelor Multiple*, 1983)

„Educația trebuie să urmărească dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea aspectului față de drepturile omului și față de libertățile sale fundamentale” se arată în „Declarația Universală a Drepturilor Omului”. Este deci dreptul fiecărei persoane de a fi tratată diferențiat, în așa fel încât să se asigure o dezvoltare armonioasă a personalității sale, în funcție de dominantele sale de inteligență și de tipul său de personalitate.

Conform tradiției, în activitatea didactică se folosesc des expresii ca „este un copil inteligent”, „este un elev foarte talentat la pictură” etc. și suntem tentați să-i considerăm „inteligenți” pe cei care obțin rezultate superioare la disciplinele de învățământ cu caracter științific, iar pe ceilalți să-i considerăm „talentați”.

H. Gardner, autorul *Teoriei inteligențelor multiple*, comentând cele două concepte, subliniază că ele se referă la aceleași structuri intelectuale. Contrazicând afirmația că rațiunea, logica și cunoașterea nu sunt sinonime, H. Gardner propune o nouă viziune asupra inteligenței, concepție care se consideră de către specialiști că trebuie integrată în curriculum școlar.

Iată de ce *teoria inteligențelor multiple* avansată de Gardner a dobândit în ultima vreme un rol însemnat în practica didactică din școala românească. Aceasta teorie supune atenției ideea unui *intelect multiplu* care explică astfel diferențele individuale prin profilurile unice de inteligență ale fiecăruia. Mai mult chiar, pentru a-și accelera progresul școlar, elevul poate fi îndrumat să-și conștientizeze profilul de inteligențe, să-și antreneze acele moduri de învățare care i se potrivesc cel mai bine, dar și să i se stimuleze gradat inteligențele reprezentate minimal.

Teoria Inteligențelor Multiple (TIM) ne ajută să ne cunoaștem elevii și din perspectiva aptitudinilor lor, a intereselor pe care le manifestă și ne instrumentează în a-i ajuta să evolueze în mod diferit. Din aceasta perspectivă este important să schimbăm modul în care lucrăm cu elevii. Pedagogia TIM implică faptul că profesorii pot să faciliteze învățarea în mod diferit pe baza forței și a slăbiciunii intelectuale ale indivizilor, pot structura activitățile de învățare în jurul perspectivei multiple de rezolvare a unei probleme prin folosirea diferitelor tipuri de inteligențe.

Teoria inteligențelor multiple promovează conștientizarea și valorificarea pozitivă a diferențelor între oameni. Probabil fiecare dintre noi a observat cât de diferite sunt comportamentele elevilor la clasă, dar poate că nu întotdeauna am știut "să racordăm" predarea la interesele, preferințele și talentele elevilor.

Redăm mai jos câteva exemple de sarcini de învățare care pot fi realizate în lecțiile de limba și literatura română, cu scopul de a asigura șanse egale de dezvoltare și progres tuturor elevilor, indiferent de potențialul lor nativ și de experiențele prin care au trecut până la momentul în care li se predă o anumită lecție. Sarcinile de învățare se adresează diferitelor profile de inteligență.

Mod de învățare verbal / lingvistic

- Redactează o compunere cu temă la alegere.
- Creează o poveste folosind cuvintele date.
- Scrie continuarea unei povestiri.
- Explică unui coleg o noțiune învățată la lecție.

Mod de învățare muzical / ritmic

- Alege muzica potrivită cu o narațiune.
- Compune ritmuri rap pentru a învăța concepte gramaticale.
- Ilustrează un poem cu sunete.
- Folosește codul Morse pentru a comunica o idee.

Mod de învățare logic / matematic

- Compune o poveste care să aibă cele cinci momente ale acțiunii.
- Anticipează ce se va întâmpla într-un text narativ.
- Scrie un text folosind un cod existent sau inventat.
- Analizează asemănările dintre două texte literare.

Mod de învățare vizual / spațial

- Ilustrează un text literar.
- Reprezintă grafic un concept de teorie literară.
- Ia notițe folosind organizatori grafici.
- Colorează cuvinte / sintagme dintr-o poezie.

Mod de învățare corporal / kinestezic

- Mimează cuvintele noi dintr-o lecție.
- Mimați în grup o sintagmă.
- Compune strigături pentru un dans popular.
- Joacă rolul unui personaj dintr-un text.

Mod de învățare interpersonal

- Încercați să ajungeți la consens într-un grup în privința mesajului unui poem.
- Pronunță cuvinte dificile și cere-le colegilor să repete.
- Compuneți în grup o povestire.
- Scrieți un mesaj în lanț.

Mod de învățare intrapersonal

- Dacă ai fi un anume personaj, ce ai face?
- Scrie un eseu cu tema „Eu peste cinci ani”.
- Scrie zilnic, timp de o săptămână versuri pe tema „Cine sunt eu?”
- Găsește legăturile dintre o operă clasică și viața noastră contemporană.

Mod de învățare naturalist

- Descrie peisajele dintr-un pastel.
- Compune o poezie despre un fenomen al naturii.
- Explică elemente de vocabular care țin de natură.
- Creează povești pornind de la ce se vede pe fereastra școlii.

Mod de învățare existențialist

- Identifică viziunea despre ființa umană a unui scriitor.
- Redactează un eseu argumentativ ca răspuns la o artă poetică.
- Ce poți învăța dintr-o anumită operă literară?
- Fă o listă cu cele douăzeci de cuvinte care crezi că exprimă cel mai corect realitatea în care trăiește un elev contemporan.

De cele mai multe ori, se constată că sunt perioade lungi de timp în care nu reușim să activăm decât un număr minim de abilități cognitive, deoarece:

- conținuturile lecției nu favorizează acest tip de abordare;
- profesorul nu este pregătit sau motivat să le aplice;
- elevii sau părinții preferă modul tradițional de învățare.

Cu cât profesorul învață mai mult despre profilul lor de inteligență multiplă, cu atât ei vor deveni mult mai încrezători în alegerile care le afectează instruirea. Inventarierea nivelului inteligențelor multiple are scopul de a lega experiențele de viață cu ideile prezentate de teoria inteligențelor multiple. Tipurile de activitate de învățare ale profesorilor sunt adesea direct legate de experiențele lor din lumea reală. Alegerile pe care ei le fac ca profesori, pe rând, pot afecta profilul inteligențelor multiple al elevilor cu care lucrează.

Dacă am putea mobiliza potențialul enorm al abilităților umane, nu numai că oamenii se vor simți mai bine și mai competenți, ci și mult mai angajați și mai dotori de a deveni cetățeni responsabili.

Bibliografie:

1. Casangiu, L., *O aplicație a teoriei inteligențelor multiple și a paradigmei RWCT în cadrul unui seminar de Metodica limbii și literaturii române*, în: *Revista de Științe ale Educației*, anul IV, nr. 1-2 (6-7), 2002, Ed. Universității de Vest, Timișoara, 2003.
2. Cerghit, I., *Etapele unei cercetări științifico-pedagogice*, în *Revista de pedagogie*, nr. 2/1989, București.
3. Gardner, H., *Inteligențe multiple*, Ed. Sigma, București, 2006.
4. Șerdean, I., *Didactica limbii române în școala primară*, Ed. Teora, București, 1998.

Proiectul internațional E-Twinning ”My Culture Bag”

Prof. înv. primar Maftעי Risipitu Adina
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Anul acesta , clasa a III-a A participă la o serie de proiecte naționale și internaționale menite să dezvolte și să consolideze competențelor elevilor în diverse domenii.

Unul dintre acestea este proiectul internațional E-Twinning intitulat ”My culture bag”.

Un proiect la care participă școli din Italia, Spania, Portugalia, Grecia, Turcia, Lituania, Georgia și Polonia. Obiectivul proiectului este de a promova comunicarea între școala noastră și școlile partenere, ajutându-i pe copii să își îmbunătățească abilitățile de comunicare într-o limbă străină. Copiii vor învăța aspecte ale propriei culturi, precum și ale partenerilor europeni. Astfel, începând cu luna decembrie, elevii clasei a III-a A vor explora diverse teme precum muzica, arta, vestimentația, mâncarea și tradițiile din toate cele 9 țări partenere și vor

desfășura activități legate de acestea alături de ceilalți elevi europeni. Aceștia vor avea ocazia, astfel, să își îmbunătățească abilitățile de comunicare în limba engleză, să învețe cuvinte și expresii din alte limbi, să se documenteze, să dezbata, să compare și să prezinte informații despre propria cultură precum și despre cultura prietenilor lor din țările participante. Toate aceste activități se vor derula într-un mod distractiv și plăcut, motivandu-i pe elevi să descopere lucruri noi și interesante pe care să le pună apoi în... geanta lor de cultură!

E-Twinning a fost lansat la 14 ianuarie 2005, cu scopul inițial de a facilita parteneriatele între instituții de

învățământ preuniversitar din Europa. Ulterior, scopurile acțiunii s-au consolidat, platforma etwinning devenind o comunitate a școlilor din Europa.

Metode și tehnici de evaluare în învățământul online, o nouă provocare pentru dascăli

**Prof. înv. primar Bulz Lăcrămioara – Iuliana
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Trăim în era informației, cunoscută și ca era digitală, care este o perioadă din istoria omenirii caracterizată prin trecerea de la producția industrială la informație și computerizare, schimbând semnificativ modul în care oamenii interacționează între ei, dar și cu instituțiile publice și entitățile economice.

Cu certitudine, faptul că toți au fost luați prin surprindere, în special cadrele didactice, deoarece au trebuit ca în decurs de câteva luni să se adapteze noului sistem de predare, care în mod normal, ar trebui să ia cel puțin un an. Pentru a-i susține și ajuta, multe entități au elaborat cursuri prin care au instruit cadrele didactice în cum să folosească tehnologia pentru a-și structura informația care trebuie predată și pentru a face cursurile cât mai atractive și interactive pentru copii.

Progresele în tehnologia digitală au permis elevilor să aleagă ce, cum și când să învețe. Se străduiesc pentru o învățare personalizată care să se potrivească preferințelor și nevoilor lor individuale. O cultură a învățării independente se dezvoltă puternic atunci când oamenii se îndreaptă să continue să învețe.

Deoarece timpul este crucial în predarea online și nevoie de lecții să fie structurate într-un mod diferit față de cele din clasă. Acestea trebuie să fie mai scurte, însemnând maxim 20 de minute în care să prezinți informațiile noi legate de subiectul predat, iar timpul rămas ar trebui să se dedice activităților care să-i ajute pe elevi să asimileze mai ușor informațiile prezentate anterior. Cu cât vei adăuga mai multe activități pe timpul fiecărei lecții predate, cu cât timp va zbura mai repede pentru elevii tăi.

Învățarea are loc continuu, într-o varietate de contexte și moduri susținute de tehnologii care permit oricărui elev să acceseze cu ușurință informații interne și externe și să interacționeze în rețele cu experți și colegi. Mixarea metodelor face ca învățarea să fie mai eficientă. Astfel, propunem 4 metode interactive de predare online.

1. *PowerPoint* - E necesară prezența mai multor activități de predare-învățare cu elevii, să nu fie doar teorie. Teoria ar trebui să ocupe doar 20 de minute din cadrul unei ore de curs. Pentru structurarea informațiilor care urmează să fie predate, recomandăm prezentările. Slide-urile vor cuprinde doar cele mai importante informații, astfel, urmând să se dezvolte împreună subiectul cursului. De asemenea, prezentările PowerPoint trebuie să fie atractive, dar nu obositoare pentru ochi, astfel, alege o temă de culoare și culori care se pot citi. Mai mult, adaugă imagini și video-uri, dar îți recomandăm ca videourile să fie scurte, deoarece vei pierde atenția copiilor, fiindcă acestea conțin prea multe informații sau prea multe detalii iar copilul se plictisește.

2. *Chestionare și quiz-uri* - Evaluarea sub formă de chestionare sau quiz-uri sunt metode bune și interactive de evaluare la fiecare sfârșit de oră. Pe internet există o mulțime de platforme care îți permit să evaluezi gradul de cunoștințe rămase în urma informațiilor predate. Aceste metode oferă un plus foarte mare pentru cadrele didactice, deoarece față de evaluarea tradițională de la fiecare sfârșit de curs, în care se întreba elevii despre ce au discutat azi la oră, respectivele metode oferă posibilitate de a intra mai în detaliu în cunoștințele asimilate pe parcursul orei, precum și posibilitatea de a-și autoevalua tehnica de predare, deoarece dacă mai majoritatea elevilor au însușit corect informațiile predate, atunci e clar că profesorul face aproximativ tot ce trebuie. Aceste chestionare și quiz-uri să nu fie notate, pentru a nu intimida copilul și pentru a fi perceput ca o activitate educativă.

3. *Proiectul* - Aceasta este o metodă complexă de evaluare, de regulă are loc la sfârșitul unui modul sau semestru. Cu această metodă se evaluează progresele pe care le-au făcut în timp elevii. Această metodă pun elevii în situația de a analiza și cerceta informații pe care le-au descoperit singuri. Cu ajutorul accesului la internet și la volumul mare de informații, aceștia vor învăța să-și structureze informația și să o integreze în așa fel într-un proiect încât să fie pe înțelesul tuturor, să integreze poze sau videouri despre subiectul ales, astfel, realizarea proiectului devine mai captivantă.

4. *Jocurile didactice* - Jocul este o metodă interactivă eficientă în procesul de predare-învățare-evaluare, iar în învățământul la distanță este mai accesibil, ușor de organizat și

eficient, există jocuri deja special concepute pentru multe subiecte care sunt predate la școală.

Profesorii care caută modalități de integrare a tehnologiei prin intermediul rețelelor de socializare în sarcini și evaluare au alegeri aproape nelimitate. Astfel se pot utiliza:

- [Google Classroom](#) unde puteți discuta cu elevii. Meet video chat e inclus gratuit acum; pot fi corectate temele și poate fi oferit feedback direct fiecărui elev, se poate crea o bancă de comentarii pentru feedback mai facil pe baza celor mai frecvente comentarii pe care le oferiți elevilor etc.
- [Google Jamboard](#) este un mod de vizualizare foarte facil al unor răspunsuri scurte și toți elevii pot vedea toate răspunsurile date pe post-it-uri virtuale.
- [Google Forms](#) permite conceperea unor formulare care pot fi utilizate pentru a obține feedback, pentru a trimite confirmări de participare la un eveniment, dar și pentru a crea teste scrise. Serviciul permite profesorului să includă imagini sau video pentru interpretare sau ca material de reflecție pentru elev. Elevii pot primi atât întrebări deschise, cât și închise, cu mai multe variante de răspuns, sau nu. Funcția Quiz permite, pe mai departe, oferirea de feedback prompt. Elevii pot afla imediat dacă la un test cu răspunsuri la alegere au răspuns corect sau nu. Aici măiestria profesorului este să construiască distractori (răspunsuri greșite, care rezultă dintr-un proces de gândire eronat, dar frecvent la elevi) cât mai buni. Mai mult, putem să includem explicații pentru răspunsul greșit, explicații pe care elevul să le primească de îndată ce a terminat testul. În plus, elevii pot relua testul.
- [Kahoot](#), baza pedagogică a acestei aplicații este că elevii devin „profesori”, construind ei înșiși itemi de teste.

[Wordwall](#) – mai multe tipuri de activități potrivite pentru evaluare, mai ales la învățământul primar.

Produsele elevilor sunt cea mai bună dovadă a calității educaționale, iar creativitatea pe care tehnologia îți permite să o exprimi este ceva despre care profesori din diverse colțuri ale lumii vorbesc în mod constant într-un sens pozitiv. În contextele online, implicarea este absolut esențială și aceste instrumente trebuie să creeze o interacțiune umană mai profundă și mai semnificativă.

În concluzie, indiferent de unde se desfășoară procesul de predare-învățare-evaluare, acesta trebuie să fie centrate pe nevoile elevilor, să răspundă diferitelor nevoi de învățare a

elevilor, deoarece nu toți elevii învață în același ritm. Dacă materialele didactice vor fi structurate în așa fel încât să plaseze copilul pe primul loc, atunci acesta vor participa la activitățile școlii cu plăcere.

Bibliografie

Tatu, A. - Ghid în utilizarea instrumentelor digitale - CCD București 2020

xxx Note de curs, materiale didactice - Utilizarea aplicațiilor colaborative și a platformelor educaționale e_learning unitbv.ro, 2020

Metode și tehnici de cunoaștere a grupurilor

Profesor Humel Elena

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Oamenii trăiesc organizați în grupuri deoarece sunt ființe sociale. Un grup social reprezintă un ansamblu de indivizi între care există relații bine definite și în care fiecare individ are conștiința apartenenței la grup. Membrii unui grup au o anumită structură, funcționează după unele reguli prestabilite, au interese comune și urmăresc realizarea unor scopuri specifice, bine delimitate.

Metodele de investigație a grupului sunt puține, iar acestea care există sunt, cele mai multe dintre ele, adaptări ale metodelor folosite în studierea personalității individului. Psihologia de grup este diferită de suma psihologiilor fiecărui individ ce îi aparține, de aceea se simte nevoia unor modalități noi, specializate, proprii cunoașterii grupurilor.

Pedagogia este o muncă ce necesită o activitate de grup. În acest caz grupul are o dimensiune restrânsă (de la 2-3 persoane, la maxim 30 persoane), și este cunoscut în literatura de specialitate ca fiind un grup mic. Într-un astfel de grup oamenii simt nevoia unor atitudini de receptivitate și prietenie. Pentru ca un grup școlar să ajungă la atingerea scopurilor, este necesar ca organizatorul și conducătorul acestuia să aibă informații despre caracteristicile grupului, să cunoască deci psihologia sa.

Proprietățile grupurilor mici au fost analizate în foarte multe lucrări de specialitate. Printre psihologii străini care au abordat aceasta temă se numără: Robert F. Bales “Interaction process analysis: a method for the study of small groups”; J. Piaget “Traite de psychologie experimentale”; M.A. Bany, L.V. Johnson “Dynamique des group et education. Le group-classe”; J.L. Moreno “Fondements de la sociometrie”; Roger Mucchielli “La dynamique des groups”; Edwin Hollander “Principles and methods of social psychology”; Anne Ancelin-Schutzenberger “L’observation dans le groupes de formation et therapie”. Câțeva exemple de autori români care au studiat problema grupurilor sociale sunt: Achim Miha “Sociometria. Eseu critic”; Pantelimon

Golu “Psihologie sociala”; Ionescu Ion “Sociologia scolii”; Radu Nicolae, Carmen Furtuna “Psihologie sociala”; Dumitru Cristea “Tratat de psihologie socială”.

Lucrarea “Cunoașterea și activitatea grupurilor școlare”, elaborată de Mielu Zlate și Camelia Zlate oferă și ea o serie de metode și tehnici de cercetare a grupurilor sociale, produse în psihologia de specialitate sau împrumutate și adaptate de la științele învecinate.

Printre aceste metode se numără:

- Autobiografia grupurilor
- **Observația sistemică a grupurilor pe baza categoriilor informaționale**
- Tehnica sociometrică
- Determinarea personalității interpersonale
- Profilul psihologic al grupurilor

Există multe situații în viața socială în care este foarte utilă aplicarea metodelor de cunoaștere a grupurilor, ca de exemplu:

1) Începerea activității cu un grup necesită deținerea unor informații despre el. Într-o astfel de situație, dacă un profesor cere detalii elevilor referitoare la performanțele sau la aspirațiile lor, el va obține caracteristici psihoindividuale, nu unele psihosociale. De aceea este foarte necesară utilizarea metodelor “autobiografiei” și “profilului psihologic” al grupului.

2) Aprecierea gradului de participare al fiecărui elev individual sau a întregului grup la activitatea de seminar necesită utilizarea metodei “observației sistemice pe baza categoriilor interacționale” elaborate de Bales. Astfel se poate aprecia conținutul și calitatea celor discutate, numărul participanților la discuții și felul în care s-au implicat ei în rezolvarea problemelor ridicate.

3) Aprecierea eficienței grupului în funcție de relațiile dintre membrii acestuia, de atmosfera creată în grup, se poate face utilizând “tehnica sociometrică”. Aceasta metodă analizează relațiile afectiv-simpatice, deci relațiile de simpatie sau antipatie manifestate de membrii grupului.

4) În situațiile de selecție sau promovare a oamenilor și în cele de formare sau reconstituire a grupurilor sociale, este necesară luarea în considerare a criteriilor de ordin psihologic și psihosocial, a trăsăturilor de personalitate, relațiilor din cadrul grupurilor și atmosfera de grup. Stabilirea tipului de “personalitate interpersonală” a grupului poate fi de mare folos în atingerea acestor obiective.

Rolul aplicării metodelor de cunoaștere a grupurilor sociale este acela de a-l ajuta pe cercetătorul, organizatorul sau conducătorul unui astfel de grup de a culege cât mai multe informații referitoare la grupul în cauză, de a înțelege funcționarea sa și a comportamentelor de grup. Dacă acesta reușește să atingă scopurile prezentate, va fi capabil să anticipeze cu ușurință evoluția viitoare a grupului.

BIBLIOGRAFIE

1. Abric Jean Claude, Psihologia comunicării. Teorii și metode, Editura Polirom , Iași, 2002
2. Bocsa Eva, Psihologie școlară, Note de curs pentru D.P.P.D., Editura Focus, Petroșani, 2002.
3. Bogdan-Tucicov Ana; Chelcea Septimiu; Golu Pantelimon; Mamali Cătălin; Pânzaru Petru, Dicționar de psihologie socială, Editura Științifică și Enciclopedică, București , 1981.
4. Bontaș Ioan, Pedagogie, Editura All, București, 2001.

Sărbători Ferice!
Cu drag, redactorii Catedra AS